

εναντισμα

Περιοδική έκδοση των Αγώνιστικών Κινήσεων
Τεύχος 62 / Φθινόπωρο 2024/ 2,5 €

//Αφιέρωμα: Φοιτητική Στέγη (σελ.11-14)

//Διαγραφές: ταξικός φραγμός και στα όρια της φοίτησης (σελ.6)

//Διώξεις εκπαιδευτικών: απειλές απολύσεων σε αγωνιστές εκπαιδευτικούς (σελ.8-9)

//51 χρόνια Πολυτεχνείο :
1)πενήντα χρόνια από την διχοτόμηση της Κύπρου (σελ.18)
2) δικτατορία και εξάρτηση (σελ.19)

//Πολεμικά μέτωπα
Παλαιστίνη : αγώνας για λευτεριά (σελ.16)
Ουκρανία: κύριο μέτωπο ενδοιμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης (σελ.17)

**ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΗΣ ΕΠΙΘΕΣΗΣ**

ΣΤΕΓΑΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ

Το δικαίωμα στην δωρεάν στέγαση είναι προϋπόθεση για να μπορούν να σπουδάζουν όλοι!

Η μεταφορά του κόστους σπουδών στις πλάτες των φοιτητών βάζει φραγμό στο να σπουδάζουν όσοι ζορίζονται οικονομικά.

Είναι στην ευθύνη του κράτους να καλύπτονται οι στεγαστικές ανάγκες του κάθε φοιτητή!

**ΟΙ ΥΠΟΔΟΜΕΣ ΣΤΙΣ ΕΣΤΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΘΛΙΕΣ
ΣΤΙΣ 7/10 ΕΠΕΣΕ ΑΣΑΝΣΕΡ ΣΤΗ Γ' ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ ΤΟΥ ΑΠΘ
ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΥΧΗ ΔΕΝ ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ ΚΑΝΕΙΣ!
ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΔΙΣΑΒΙΩΣΗΣ ΣΤΙΣ ΕΣΤΙΕΣ!
ΟΧΙ ΑΛΛΕΣ ΖΩΕΣ ΣΕ ΚΙΝΔΥΝΟ!**

- Καμία έξωση φοιτητή!
- Κανένα ενοίκιο στις εστίες
- Να ανεγερθούν νέες εστίες
- Δωρεάν σίτιση-στέγαση- μεταφορές-συγγράμματα

**ΟΧΙ ΠΑΙΔΕΙΑ
ΓΙΑ ΛΙΓΟΥΣ ΚΑΙ
ΕΚΛΕΚΤΟΥΣ
ΑΓΩΝΑΣ
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΥΣ
ΤΑΞΙΚΟΥΣ
ΦΡΑΓΜΟΥΣ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΕΥΧΟΣ 62
ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ 2024

ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Το στεγαστικό ζήτημα:

Τι καλείται να αντιμετωπίσει ένας φοιτητής (Σελ. 11-14)

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

-Εφαρμογή των νόμων σε διάφορα μέτωπα (Σελ. 4-5)

-Διαγραφές (Σελ. 6)

-Συγχωνεύσεις/Καταργήσεις σχολείων (Σελ. 7)

-Όχι στα σχολεία πειθάρχησης και ποινών|Διώξεις εκπαιδευτικών: συνέντευξη με την Χ.Χ. (Σελ. 8-9)

-Η υγεία στο στόχαστρο|Φωτιές-καταστροφές (Σελ 10)

-Φασιστικοποίηση (Σελ. 15)

-Αγώνας για μια λεύτερη Παλαιστίνη (Σελ. 16)

-Η Ουκρανία ακόμα ματοκυλίζεται (Σελ. 17)

-Δικτατορία:

-50 χρόνια από τη Διχοτόμηση της Κύπρου (Σελ. 18)|

-Ιστορικό για την εξάρτηση της χώρας και η πάλη για ανεξαρτησία στο σήμερα (Σελ. 19)

ΣΤΗΛΕΣ

-Κοινωνία: Δολοφονίες μεταναστών σε Α.Τ. (Σελ. 20)

-Ιστορία: 80 χρόνια από τα Δεκεμβριανά (Σελ. 21)

-Πολιτισμός: 50 χρόνια από τον θάνατο του Κ. Βάρναλη (Σελ 22)

ΕΝΑΥΣΜΑ

Περιοδική έκδοση των Αγωνιστικών Κινήσεων
Αθήνα

βιβλιοκαφέ «Εκτός των Τειχών»,

Γραβιάς 10-12

<https://ektostonteixon.gr/>

Θεσσαλονίκη

χώρος νεολαίας και πολιτισμού Σφεντόνα,

Συγγρού 24

<https://www.facebook.com/steki.sfontona>

Πάτρα

στέκι νεολαίας και εργαζομένων Ανάστροφα

Πουκεβίλ 2

<https://www.facebook.com/profile.php?id=100092302447592>

Γιάννενα

Αριστερό ΣΤΕΚΙ Νεολαίας,

Κουγκίου 23

<http://agonkiniseis-ioa.blogspot.gr>

Ξάνθη

Ρωγμή. Αριστερός χώρος σκέψης και δράσης,

Μ. Βόγδου 20

<https://rogmixanthi.blogspot.com/>

Ηράκλειο, Κρήτη

Ζάλο. Αριστερός χώρος πολιτικής και πολιτισμού

Χαριλάου Τρικούπη 21

<https://zalosteki.blogspot.com/>

Καθώς και σε Βόλο, Χανιά, Αλεξανδρούπολη και άλλες περιοχές στα τραπέζια των Αγωνιστικών Κινήσεων

Εθνική Τράπεζα, Αρ. Λογ: 771/743100
IBAN: GR6301107110000071174310079

EDITORIAL

Ξανά η νεολαία, στο φόντο των διαδοχικών πολιτικών αναταράξεων στη χώρα και στο διεθνές ταμπλό, βγαίνει μπροστά να αγωνιστεί και να συγκροτήσει τις αντιστάσεις της. Οι βλέψεις της κυβέρνησης και του Υπουργείου Παιδείας - μετά τους μεγάλους φοιτητικούς αγώνες της περασμένης χρονιάς ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια και τον ν. Πιερρακάκη- συνεχίζονται και κλιμακώνονται απέναντι στα δικαιώματα της νεολαίας μέσα στις σχολές.

Γίνεται λόγος για την εφαρμογή του νόμου Κεραμέως - Χρυσοχοϊδη με την έναρξη του ακαδημαϊκού έτους 2025-2026, η οποία πρόκειται να επιφέρει τη διαγραφή 333.741 φοιτητών, υλοποιώντας έτσι η κυβέρνηση ένα στόχο δεκαετιών για την άρχουσα τάξη της χώρας. Με κάθε τόνο καθιστούν σαφές πως η εκπαίδευση είναι μόνο για τους λίγους και εκλεκτούς. Η φοιτητική νεολαία δεν καλείται μόνο να ανταπεξέλθει - προκειμένου να ολοκληρώσει τις σπουδές της - με τους ταξικούς κόφτες των ορίων σπουδών και την άνευ προηγουμένου εντατικοποίηση των προγραμμάτων σπουδών. Δεν υπάρχουν οι όροι προκειμένου τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων να ζουν αξιοπρεπώς στην πόλη που σπουδάζουν, όταν δεν μπορούν να εξασφαλιστούν η στέγαση, η σίτιση και η μετακίνησή τους, και αντί για δικαιώματα μετατρέπονται σε προνόμια λίγων. Παράλληλα, το σκληρά ταξικό τοπίο στο χώρο της εκπαίδευσης ξεδιπλώνεται τόσο με τα μέτρα που προωθούνται για τους μαθητές στα σχολεία, με το Εθνικό Απολυτήριο, την ΕΒΕ, την Τράπεζα Θεμάτων και τις συγχωνεύσεις, όσο και με τη βιομηχανία διώξεων που εξαπολύεται απέναντι σε αγωνιστές εκπαιδευτικούς που στέκονται στο πλευρό των μαθητικών αγώνων και διεκδικούν δουλειά με δικαιώματα και ελευθερίες.

Αμφισβητούν το δικαίωμα στη ζωή με κάθε τρόπο. Άλλο ένα καλοκαίρι, φωτιές απλώθηκαν σε χιλιάδες στρέμματα δασικών εκτάσεων, καταστρέφοντας σπίτια, γεωργικά κτήματα και φυσικό πλούτο, αφήνοντας πια τις πυρκαγιές να εισβάλλουν μέχρι και τον αστικό ιστό της Αττικής. Το φρικιαστικό γεγονός της 60χρονης απανθρακωμένης Μολδαβής εργαζόμενης, που βρέθηκε την ώρα της πυρκαγιάς εγκλωβισμένη στο χώρο εργασίας της, επιβεβαιώνει ξανά, με τον πιο βάρβαρο τρόπο, πόσο αναλώσιμες είναι οι ζωές μας σε έναν κόσμο που θέλουν να φτιάξουν μόνο για λίγους!

Από τη Γάζα μέχρι την Ουκρανία οι λαοί είναι στο στόχαστρο! Η ματωμένη Παλαιστίνη επιμένει να αντιστέκεται, τη στιγμή που η ιμπεριαλιστική παρέμβαση στη Μέση Ανατολή κλιμακώνεται και οι συγκρούσεις επεκτείνονται με τις πρόσφατες εξελίξεις στον Λίβανο και το Ιράν. Το σιωνιστικό-φασιστικό κράτος του Ισραήλ, ένα χρόνο μετά συνεχίζει τη γενοκτονία εις βάρος του ηρωικού παλαιστινιακού λαού, με τη στήριξη των ΗΠΑ και της Ε.Ε. Ο πόλεμος στην Ουκρανία, στην καρδιά της "Ευρώπης των λαών" συνεχίζεται, ως συνέχεια των ανταγωνισμών των δύο μεγαλύτερων ιμπεριαλιστών ΗΠΑ - Ρωσίας, συνεχίζοντας να μπαίνει στο δημόσιο λόγο το ενδεχόμενο ενός πυρηνικού ολέθρου. Με τη σειρά της, η αστική τάξη της χώρας μας, έχοντας μετατρέψει τον τόπο από την Κρήτη μέχρι την Αλεξανδρούπολη σε μία απέραντη νατοϊκή βάση, ευθυγραμμισμένη στις επιταγές των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ και της Ε.Ε., είναι διατεθειμένη να μπλέξει ανά πάσα στιγμή τη χώρα μας σε άδικους πολέμους και να στείλει τη νεολαία να σφαγιαστεί με λαούς που δεν έχει να χωρίσει τίποτα.

Αυτό το μέλλον δεν χωρά κανέναν! Με μαζική και οργανωμένη πάλη, οι φοιτητές μπορούν και πρέπει να γράψουν τις δικές τους σελίδες, στο δρόμο του αγώνα να διεκδικήσουν το μέλλον που τους αξίζει!

Νόμοι Κ-Χ (4777) και Πιερρακάκη: Από τα κινήματα του χτες στα κινήματα του αύριο

Μάριος Μαρκούλης
(ΒΣΑΣ ΠΑΜΑΚ)
Τατιάνα Τζάλλα
(Κτηνιατρική ΑΠΘ)

Για εμάς το δικαίωμα στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση είναι αυτο-νόητο. Η κυβέρνηση και το σύστημα που αυτή εκπροσωπεί, διαφωνούν. Διαφωνούν, γιατί το λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές είναι ζημιογόνο για τα συμφέροντά τους. Επειδή για να αναπαραχθούν οι σχέσεις εκμετάλλευσης, για να διασφαλιστεί – όπως κάποτε ειπώθηκε χαρακτηριστικά – πως «το παιδί από το Περιστέρι θα γίνει ψυκτικός», κάποιοι που περισσεύουν από την εκπαίδευση πρέπει να απορριφθούν βίαια. Και αυτοί οι κάποιοι είναι τα παιδιά από τις πιο φτωχές, λαϊκές οικογένειες.

Φυσικά δεν έχουμε την αυταπάτη πως το πανεπιστήμιο, όντας ένας κρατικός φορέας εντός του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, ήταν ποτέ φιλολαϊκό. Αυτό που έχει αξία για εμάς παρόλα αυτά, είναι η ανάδειξη με πιο συγκεκριμένα στοιχεία και παραδείγματα της όλο και εντονότερης επίθεσης του συστήματος στο δικαίωμά μας στις σπουδές και πιο συγκεκριμένα το πώς έχει προχωρήσει η εφαρμογή των νόμων Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη (4777) και Πιερρακάκη. Μέσω αυτών, να αποδώσουμε μια πιο καθαρή και γειωμένη ανάγνωση της επίθεσης στο σήμερα και να μιλήσουμε και για το που θέλουν να το πάνε και πως οφείλουμε να απαντήσουμε...

1) Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής (ΕΒΕ)

Στα πλαίσια της δημιουργίας ενός πανεπιστημίου για λίγους και εκλεκτούς, η κυβέρνηση αποφάσισε να ξεκινήσει την επίθεσή της από το σχολείο. Η ΕΒΕ ξεκίνησε να εφαρμόζεται από τις πανελλήνιες του 2021, και σε συνάρτηση με όλο και δυσκολότερα θέματα – που σε περιπτώσεις η δυσκολία τους θα μπορούσε να χαρακτηριστεί και εκδικητική – αποτέλεσε το τέλειο εργαλείο για τα σχέδια του συστήματος. Συγκεκριμένα, ενώ στις πανελλήνιες του 2010-2011 οι εισακτέοι σε ΑΕΙ ήταν 84.690, μειώθηκαν προοδευτικά μέχρι το 2024-2025 όπου έπεσαν στους 68.851. Με λίγα λόγια από την εφαρμογή της ΕΒΕ και μετά μιλάμε για περίπου 20.000 λιγότερους εισακτέους.

2) Όριο Φοίτησης – Διαγραφές φοιτητών

Μια εξίσου σημαντική πτυχή του νόμου Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη (ν. 4777) είναι και οι λεγόμενες διαγραφές στο όριο φοίτησης $v+v/2$. Το υπουργείο στην προσπάθειά του να δημιουργήσει ένα πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς, εργαλειοποιεί τους «αιώνιους» (όπως τους αποκαλεί) φοιτητές για να το πετύχει. Συγκεκριμένα, το ακαδημαϊκό έτος 2025-2026 έχει δρομολογηθεί η διαγραφή όσων φοιτητών είχαν ξεπεράσει τα v χρόνια φοίτησης όταν ψηφίστηκε ο νόμος, δηλαδή τον χειμώνα του 2021. Ο αριθμός αυτών ξεπερνούσε τους μισούς εγγεγραμμένους, με αποτέλεσμα οι προβλεπόμενοι προς διαγραφή φοιτητές να είναι 333.741! Οι διαγραφές όσων φοιτητών πέρασαν μετά την ψήφιση του νόμου, προβλέπεται να ξεκινήσουν το 2027-2028. Οι διαγραφές τίθενται αυτή τη στιγμή ως αιχμή για το επόμενο διάστημα.

3) Συμβούλια Φοιτητών / Ηλεκτρονικές Εκλογές

Ο πλέον νόμος Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη (ν.4777) προέβλεπε μεταξύ άλλων και την ίδρυση Συμβουλίων Φοιτητών, οργάνων αντιπαραθετικών προς τους φοιτητικούς συλλόγους. Πρώτα και κύρια προέβλεπε τη διεξαγωγή εκλογών με ενιαία ψηφοδέλτια σε ηλεκτρονικές πλατφόρμες και την ανάδειξη 3 εκπροσώπων από κάθε τμήμα. Επιδιώκεται ευθέως η αποπολιτικοποίηση των φοιτητικών εκλογών, η μετατροπή των διοικητικών συμβουλίων και των φοιτητικών συλλόγων σε κάτι αντίστοιχο των 5μελών και 15μελών συμβουλίων στα σχολεία, όπου το χτύπημα του συνδικαλισμού έχει οδηγήσει στην εκφύλιση τους προ πολλού. Αυτή είναι η πιο ξεκάθαρη προσπάθεια του Υπουργείου για την «απονομιμοποίηση» των φοιτητικών συλλόγων. Δηλαδή, εφόσον η πολιτική ηγεσία της χώρας αντιλαμβάνεται

το χτύπημα που μπορεί να βάλει σε αυτήν και τα σχέδια της η οργανωμένη πάλι των φοιτητών στους συλλόγους τους, βάλθηκε να τους διαλύσει. Παρόλα αυτά, ενώ σε μια σειρά ιδρύματα ανά την επικράτεια οι ηλεκτρονικές εκλογές γίνεται προσπάθεια να διεξαχθούν, αυτό γίνεται με ελάχιστη έως και αμελητέα συμμετοχή, όπου στις περισσότερες περιπτώσεις έχει οδηγήσει - πέραν της ακύρωσης - και στην απονομιμοποίησή τους.

4) Ιδιωτικά Πανεπιστήμια (Νόμος Πιερρακάκη)

Μέχρι στιγμής, δύο είναι τα πανεπιστήμια που γίνεται λόγος ότι θα ιδρυσουν παραρτήματα σχολών στην Ελλάδα από τον Σεπτέμβριο του 2025: Το Πανεπιστήμιο Λευκωσίας με την ίδρυση παραρτήματος Ιατρικής Σχολής στο Ελληνικό, και το Ευρωπαϊκό Πανεπιστήμιο Κύπρου που κάνει λόγο για ίδρυση Ιατρικής, αλλά και Νομικής Σχολής. Αντίστοιχα, γίνεται συζήτηση για την ίδρυση παραρτημάτων των σχολών Πληροφορικής, Νομικής και Ψυχολογίας, από το επίσης κυπριακό Πανεπιστήμιο Frederic. Βλέπουμε, λοιπόν, ότι η κυβέρνηση δεν έχει χάσει καθόλου χρόνο στο προχώρημα του νόμου που ψήφισε την προηγούμενη άνοιξη, ενώ ήδη κάνει λόγο για συνεργασία με μια σειρά άλλα ευρωπαϊκά και αμερικάνικα πανεπιστήμια, όπως το Yale, το Sorbonne, το Duke κ.α..

5) Πειθαρχικές Διώξεις

Από τη ψήφιση του νόμου, είδαμε κατευθείαν μια σειρά απειλές για πειθαρχικές διώξεις εις βάρος φοιτητών που «παρακώλυαν την εκπαιδευτική διαδικασία» (πχ αφισοκολλήσεις, καταλήψεις, κινητοποιήσεις κλπ). Η πρώτη προσπάθεια εφαρμογής του μέτρου έγινε στο Πανεπιστήμιο της Κρήτης σε 3 φοιτητές που έκαναν αφισοκολλήση. Ακολούθησαν πειθαρχικές διώξεις σε 4 φοιτητές της Πάτρας για τη συμμετοχή τους στις καταλήψεις ενάντια στα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια. Φτάνοντας σήμερα στη δίωξη ακόμη 3 φοιτητών στην Κρήτη για αντίστοιχους λόγους.

6) Ομάδα Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων (ΟΠΠΙ)

Ο νόμος Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη (ν.4777) προέβλεπε τη δημιουργία ενός ειδικού σώματος της αστυνομίας για τα ελληνικά πανεπιστήμια. Η ΟΠΠΙ θα ήταν ένα σώμα το οποίο θα λειτουργούσε υπό την κοινή αρμοδιότητα των πρωτανειών και του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη, δεν θα οπλοφορούσε και θα είχε θεωρητικά περιφρουρητικό ρόλο. Ενώ όμως και ο νόμος είχε ψηφιστεί και το σώμα είχε δημιουργηθεί, επανδρωθεί και εξοπλιστεί, δεν κατάφερε να επιβιώσει και οι 1.060 αστυνομικοί της ομάδας ενσωματώθηκαν το χειμώνα του 2023 στα καίρια αστυνομικά σώματα. Παρόλα αυτά, η ΟΠΠΙ αποτέλεσε το μέσο για μία όλο και μεγαλύτερη νομιμοποίηση της αστυνομικής παρουσίας εντός του Ασύλου, παρά το γεγονός ότι αναστάλθηκε η λειτουργία της. Δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις εισβολής της αστυνομίας σε μια σειρά ιδρύματα της χώρας, ακόμα και εν μέσω καταλήψεων, με ΜΑΤ, ΟΠΚΕ και ΔΙΑΣ να κάνουν την ΟΠΠΙ να μοιάζει... αστείο.

7) Κάμερες και ηλεκτρονικά συστήματα ασφαλείας

Πριν ένα μήνα περίπου ξεκίνησε η πρώτη εγκατάσταση καμερών στις Κλινικές της Κτηνιατρικής του ΑΠΘ, όπως προβλέπει ο νόμος Κεραμέως-Χρυσοχοϊδη (ν.4777). Με πρόφαση την «αποτροπή κλοπών» και την «καταπολέμηση της παραβατικότητας» γίνεται το πρώτο βήμα για την εγκατάσταση καμερών σε όλες τις σχολές, σε μια προσπάθεια χτυπήματος του Ασύλου και της ελεύθερης πολιτικής έκφρασης μέσα σε αυτό.

Τελικά οι φοιτητικοί αγώνες δεν ήταν και τόσο... παρελθόν Όπως είδαμε, η κυβέρνηση δεν έχασε ευκαιρία να προσπαθήσει να εφαρμόσει κάθε μέτρο που ψήφισε το προηγούμενο διάστημα. Αυτή την

περίοδο οι φοιτητές δώσαμε μάχες ενάντια σε αυτά τα μέτρα, με αποκορύφωμα το φοιτητικό κίνημα ενάντια στα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια. Ένα κίνημα που διήρκεσε περίπου δύο μήνες, και που μέσα σε αυτό το διάστημα διδαχτήκαμε πολλά και ξανά γνωρίσαμε τη συλλογική πάλη.

Παρά τις προσπάθειες της κυβέρνησης τα τελευταία χρόνια να διαλύσει κάθε συλλογικό όργανο και διαδικασία μας, να καταστείλει τους αγώνες μας και να μας τρομοκρατήσει, να μας παρουσιάσει σαν «μειοψηφίες»... δεν τα κατάφερε. Η εικόνα των «ανεργών» φοιτητικών συλλόγων, ξαφνικά αντικαταστάθηκε από ενεργούς και ζωντανούς φοιτητικούς συλλόγους που έπαιρναν αποφάσεις κατάληψης και συνέχισης του αγώνα κάθε εβδομάδα. Ήρθαμε μετά από πολλά χρόνια σε επαφή με μαζικές γενικές συνελεύσεις και διαδικασίες μέσα στο φοιτητικό κίνημα, αποκτώντας και πάλι πίστη στις δυνάμεις μας.

Σύλλογοι στα χέρια, ποιών;

Δεν έλειψαν βέβαια, μια σειρά προβληματικές και λαθεμένες απόψεις στα πλαίσια του κινήματος. Η πολιτική ανάλυση όλης της ρεφορμιστικής αριστεράς, αλλά και της αναρχίας, όσον αφορά τον ίδιο τον νόμο και το στόχο της κυβέρνησης μέσα από την ψήφισή του, δεν μπορούσε να δώσει τις κατάλληλες απαντήσεις στους φοιτητές. Η αντίληψή τους για τα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια απλά και μόνο ως μια «κερδοφόρα επιχείρηση» για την κυβέρνηση, προκύπτει από την ανάλυσή τους για το ίδιο το πανεπιστήμιο μέσα στον καπιταλισμό και καταλήγει σε διαχειριστικά αιτήματα. Αυτές τις απόψεις προσπαθήσαμε σαν Αγωνιστικές Κινήσεις να κοντράρουμε και να θέσουμε στους συλλόγους πραγματικά αιτήματα πάλης, ειδικά μετά την ψήφιση του νόμου, όπου είμαστε η μοναδική δύναμη που έθεσε την κατεύθυνση της ανατροπής του. Οι απόψεις αυτές είναι που έφτασαν μέχρι και τον εκφυλισμό των ιδίων των διαδικασιών μας. Από το πώς λειτουργούσαν οι συντονιστικές επιτροπές κατάληψης σε μια σειρά σχολές, όπου είτε δεν εμπλεκόταν ανέταχτος κόσμος σε αυτές, είτε αποκτούσαν ρόλο σημαντικότερο από την ίδια την συνέλευση. Από τη λειτουργία των συντονιστικών γενικών συνελεύσεων (ΣΓΣ) ως τα «μαγαζάκια» της ΠΚΣ/ΚΝΕ-ΑΡΙΣ και της ΑΡΑΣ. Μέχρι τις οργανωτικές αντιπαραθέσεις μεταξύ των ιδίων αυτών δυνάμεων. Όλα αυτά έδειξαν περίτρανα την ανεμπιστοσύνη αυτών των δυνάμεων στους φοιτητές, αλλά και το πώς τους βλέπουν. Όχι, δηλαδή, σαν υποκείμενα του αγώνα, αλλά σαν απλούς ακολουθητές τους. Αυτό είναι λογικό να απογοήτευσε έναν κόσμο, ο οποίος ένιωθε να μην έχει λόγο στο τι συμβαίνει στον σύλλογό του. Πολλές, όμως, ήταν και οι φορές που η εμπλοκή της πλατιάς μάζας των φοιτητών «έκοβε τον αέρα» σε αυτές τις δυνάμεις.

Κατάληψη χωρίς αποχή από τηλε-εξετάσεις, γίνεται;

Στην πλειοψηφία των σχολών που τελούσαν υπό κατάληψη, άρχισαν να εφαρμόζονται τηλε-εξετάσεις και τηλε-μαθήματα, σε μια πρωτοφανή προσπάθεια χτυπήματος και απομαζικοποίησής τους. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα, οι καταλήψεις να αρχίζουν να χάνουν τη μαζικότητά τους, ειδικά από τη στιγμή που οι κυρίαρχες δυνάμεις (ΠΚΣ/ΚΝΕ, ΑΡΙΣ, ΑΡΑΣ, Attack, α/α) μέσα στο φοιτητικό κίνημα ούτε που διανοούνταν να θέσουν την κατεύθυνση της «αποχής». Η τηλε-εκπαίδευση αποτέλεσε ένα σημαντικό μέσο καταστολής των φοιτητών, το οποίο αν δεν απαντηθεί με αποχή, το φοιτητικό κίνημα δεν θα μπορεί να αναπτυχθεί, σε οποιαδήποτε μελλοντική του προσπάθεια κατάληψης.

Όταν κλείνει ένας κύκλος χωρίς πολλές εξηγήσεις...

Το «βίαιο» κλείσιμο των κινητοποιήσεων, με ευθύνη και των δυνάμεων που κυριάρχησαν σε αυτές, άφησε μια «πικρή γεύση» στον κόσμο που για πρώτη φορά ήρθε σε επαφή με το κίνημα. Δεν έφταιγε όμως ο κόσμος... αλλά ακριβώς αυτές οι δυνάμεις. Η ΠΚΣ/ΚΝΕ ξεκίνησε να κάνει σε όλους τους συλλόγους, αυτό που είχαμε δει να κάνει εξ αρχής σε όσες σχολές την έπαιρνε (βλ. Ιατρική ΑΠΘ), δηλαδή να κατεβάζει πλαίσια χωρίς κατάληψη και να τις «κλείνει» με αυτόν τον τρόπο. Με αντίστοιχη λογική κινήθηκαν και οι υπόλοιπες δυνάμεις, μιλώντας για «μη εφαρμογή» του νόμου το αμέσως επόμενο δευτερόλεπτο μετά την ψήφισή του. Παράλληλα, δεν

δόθηκε καμία ουσιαστική απάντηση στο γιατί έκλεισε έτσι και για το αν μπορούσε να πάει αλλιώς. Κατά τη γνώμη μας μπορούσε. Οι αγώνες, όσο και αν θέλει να μας πείσει το σύστημα και ο ρεφορμισμός, δεν είναι αδιέξοδοι, ούτε καταδικασμένοι να χάνουν.

Δεν μας τρομοκρατούν συλλήψεις, δακρυγόνα...

Με το κλείσιμο των κινητοποιήσεων είδαμε την κυβέρνηση να μας χτυπάει με πολύ σκληρό τρόπο. Ξεκινώντας από την εντατικοποίηση και το «ξεζούμισμά» μας κυριολεκτικά, στο όνομα των χαμένων μαθημάτων μέσα στην κατάληψη και των διπλών εξεταστικών που έγιναν με απάνθρωπους όρους. Η δια ζώσης πραγματοποίηση των εξετάσεών μας με το πέρας των κινητοποιήσεων δεν ήταν καταδικασμένη να γίνει με τέτοιους όρους. Το κίνημα θα μπορούσε, αν το διεκδικούσε, να το καταφέρει. Αλλά για ακόμη μία φορά, δεν κυριάρχησε η σωστή πολιτική κατεύθυνση. Παράλληλα, έγιναν μεγάλα προχωρήματα στο χτύπημα του Ασύλου, όπως το σπάσιμο καταλήψεων από την αστυνομία, η εκκένωση μιας σειράς στεκιών πολιτικών χώρων εντός του Πανεπιστημίου και η όλο και μεγαλύτερη αστυνομοκρατία μέσα στους χώρους των Πανεπιστημίων.

Τίποτα δεν πάει χαμένο

Το φοιτητικό κίνημα ενάντια στα Ιδιωτικά Πανεπιστήμια, μπορεί να μην πέτυχε το στόχο του, αλλά άφησε μεγάλες παρακαταθήκες και διδάγματα για τους μελλοντικούς μας αγώνες. Η αναφορά μας σε αυτό, δεν έχει ιστορικό και δημοσιογραφικό χαρακτήρα. Την κάνουμε για να γίνει ο πρέπων απολογισμός, να δούμε τι πήγε καλά και τι όχι, τι θα μπορούσαμε να έχουμε κάνει διαφορετικά κ.ο.κ.. Την κάνουμε για να διδαχτούμε από το κίνημα αυτό και να μπορούμε με καλύτερους όρους να οργανώσουμε τους αγώνες του αύριο.

...εμείς θα συνεχίσουμε στο δρόμο του αγώνα!

Τα μέτρα που περιγράψαμε στην αρχή αυτού του άρθρου, είναι εδώ και μας περιμένουν. Η κυβέρνηση φαίνεται αποφασισμένη να εφαρμόσει κάθε ένα από αυτά. Την απάντηση έχουμε ήδη αρχίσει να την ψηλαφούμε. Βρίσκεται στο κίνημα της περασμένης άνοιξης και στα διδάγματά του. Στο ότι μόνο με την ουσιαστική μας εμπλοκή στις συνελεύσεις και τις διαδικασίες μας, μπορούμε να τα βάλουμε με τους αντιδραστικούς νόμους της κυβέρνησης. Στο ότι μόνο αν προσπερασθούν οι κυρίαρχες ρεφορμιστικές δυνάμεις μέσα στους συλλόγους, μπορούν τα όργανά μας να γίνουν πραγματικά όπλα στα χέρια μας. Στο ότι μόνο αν καταφέρουμε να προσπεράσουμε τις προβληματικές που συναντήσαμε πέρσι, μπορούμε να βρεθούμε σε καλύτερη θέση αύριο. Στο ότι αν δεν βάλουμε την κατεύθυνση της ανατροπής των νόμων Κεραμέως-Χρυσοχοΐδη και Πιερρακάκη, η κυβέρνηση δεν θα χάσει ευκαιρία να εφαρμόσει κάθε πτυχή τους. Ας πιάσουμε, λοιπόν, το περσινό νήμα, και ας βαδίσουμε στο δρόμο του αγώνα με αιχμή το ζήτημα των διαγραφών. Στον μόνο δρόμο που μπορεί να φέρει νίκες. Στον μόνο δρόμο που μπορεί να σταθεί εμπόδιο στους νόμους αυτούς και να τους ανατρέψει!

Στο δρόμο του αγώνα ξανά για να ανατρέψουμε τις διαγραφές!

Νικήτας Μαλατάντης
Νίκος Γιαννόπουλος
(ΗΜΤΥ Πάτρας)

Ο ψηφισμένος νόμος Κεραμέως – Χρυσοχοϊδη πρόκειται να εφαρμοστεί πρώτη φορά, σύμφωνα με τον καταγισμό άρθρων, αλλά και των εξαγγελιών της κυβέρνησης, τον Σεπτέμβριο του φετινού ακαδημαϊκού έτους και θα αφορά 333.741 φοιτητές, δηλαδή περίπου τους μισούς εγγεγραμμένους.

Οι διαγραφές είναι η χρόνια επιδίωξη του συστήματος, που μέχρι τώρα δεν είχε κατορθώσει να εφαρμόσει. Όλα αυτά τα χρόνια, έχει σπαταληθεί πολύ μελάνι στην προπαγάνδα περί «αιώνιων φοιτητών». Γιατί, όμως, οι φοιτητές ξεπερνούν τα όρια φοίτησης; Σίγουρα δεν είναι «τεμπέληδες» όπως διατείνονται οι εκφραστές του συστήματος. Στην πραγματικότητα είναι η αγριότητα των ταξικών φραγμών σε συνδυασμό με τους ολοένα και πιο εντατικοποιημένους ρυθμούς σπουδών που ωθούν μία μερίδα των φοιτητών έξω από το πανεπιστήμιο. Η ακρίβεια και το κόστος ζωής είναι αβάσταχτο και ένα μεγάλο μέρος αναγκάζεται να αναζητήσει εργασία – συνήθως μαύρη, άρα καταρρέει και το κυβερνητικό επιχείρημα για μερική φοίτηση και μέριμνα για εργαζόμενους φοιτητές – , ενώ στους εντατικούς ρυθμούς σπουδών μία μερίδα φοιτητών δεν δύναται να ανταποκριθεί. Να σημειωθεί εδώ πως οι «αιώνιοι» δεν κοστίζουν, όπως έχει δηλώσει και η Κεραμέως. Τα φοιτητικά δικαιώματά τους αφαιρούνται (λήξη πάσο) μετά το πέρας των ορίων σπουδών, χωρίς αυτό να σημαίνει πως το λαϊκό δικαίωμα θα πρέπει να κοστολογείται. Το κόστος των δικαιωμάτων έχει πληρωθεί από τον λαό, μέσα από την κλεμμένη υπεραξία της δουλειάς του.

Η εφαρμογή των ορίων φοίτησης και των διαγραφών είναι στενά συνδεδεμένη με την επίθεση στο λαϊκό δικαίωμα στις σπουδές. Σε μία περίοδο γενικευμένης επίθεσης του συστήματος στον λαό και τη νεολαία, ο φοιτητής βρίσκει εμπόδια στη συνδικαλιστική δράση, στη συμμετοχή του στον σύλλογο. Προκειμένου να ανταποκριθεί στους ρυθμούς σπουδών και ωθούμενος σε εξαντλητικές ώρες διαβάσματος, με σκοπό να «τελειώσει στην ώρα του», μπαίνει σε δεύτερη μοίρα η κοινωνική ζωή και ο ελεύθερος χρόνος και προκρίνεται το «κυνήγι προσόντων», η ατομική βελτίωση. Το σύστημα καταφέρνει με αυτόν τον τρόπο να δημιουργήσει τον κατάλληλο, πειθήνιο εργαζόμενο, που δεν θα σηκώνει κεφάλι, δεν θα διεκδικεί και δεν θα αγωνίζεται, το ιδανικό μοντέλο εργαζόμενου για τον αυριανό εργοδότη. Σε συνέχεια αυτού, οι διαγραφές ορίζονται και ως τιμωρητικό μέσο σε

και τις πάγωσαν. Αυτές οι διατάξεις, παρ' όλο που δεν εφαρμόστηκαν, άνοιξαν τον δρόμο για την επίθεση των επόμενων ετών. Ο νόμος Διαμαντοπούλου, προέβλεπε 13 εβδομάδες μαθημάτων, που όπως είδαμε περίπου στις κινητοποιήσεις ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια, τέθηκε ως ζήτημα το αν θα χάσουμε εξεταστικές ή/και εξάμηνα, εφόσον είχαμε προχωρήσει σε καταλήψεις στις σχολές μας.

Εν συνεχεία, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ήρθε και έστρωσε το έδαφος, με τους νόμους Γαβρόγλου και το πόρισμα Παρασκευόπουλου, στην Νέα Δημοκρατία η οποία εκκίνησε μία διαδικασία συνολικής επίθεσης στα φοιτητικά δικαιώματα (άσυλο, άρθρο 16, διαγραφές, δωρεάν πλέγμα σίτισης – στέγασης – μεταφορών – συγγαμμάτων).

Διαγραφές μέχρι τώρα, εφαρμόστηκαν σε ελάχιστες περιπτώσεις (ΤΕΙ Ηπείρου, ΤΕΙ Αθήνας).

Πρόκειται για ένα μέτρο που ήδη εφαρμόζεται σε μεγάλο μέρος των πανεπιστημίων της Ε.Ε. και ευθυγραμμίζεται πλήρως με τις απαιτήσεις της «Συνθήκης της Μπολόνια».

Ρεφορμισμός: Διαρκής απέχθεια στην μαζική πάλη

Η στάση της ΚΝΕ διαχρονικά, μόνο προβλήματα βάζει στην μαζική κίνηση των φοιτητών. Τρανταχτό παράδειγμα, η τοποθέτησή της το 2014-2015, που αίτημά της ήταν «να μην διαγραφούν όσοι θέλουν να ολοκληρώσουν τις σπουδές τους», αίτημα που αναγνωρίζει ότι πρέπει να γίνουν διαγραφές! Ποιος και με ποια κριτήρια θα αποφασίσει ποιος «θέλει», αν όχι το ίδιο το σύστημα;

Στο σήμερα, ως στόχο της εφαρμογής των διαγραφών βλέπουν μόνο την ενίσχυση των ιδιωτικών πανεπιστημίων και (μέχρι στιγμής) ούτε λόγος για την εντατικοποίηση του πανεπιστημίου και τους ταξικούς φραγμούς. Καθώς μία τέτοια προσέγγιση αντιφάσκει με τη χρόνια τοποθέτησή τους για την ουδέτερη, αταξική γνώση (μία γνώση που «προσφέρεται» με περισσότερη εντατικοποίηση).

Η στάση των ΕΑΚ/ΑΡΙΣ/Attack από την αρχή της χρονιάς συμπυκνώνεται στο κυνήγι προέδρων και πρυτάνεων με σκοπό την άντληση «καταδικαστικών» αποφάσεων, αγνοώντας πλήρως τον χαρακτήρα του καθηγητικού σώματος. Παραμένουν πιστοί στις συνδιοικητικές αυταπάτες τους. Ακόμα και σε μία -διόλου πιθανή- μαζική «καταδικαστική» απόφαση τμημάτων, το υπουργείο φαίνεται αποφασισμένο να προχωρήσει σε καθολική εφαρμογή. Ακόμα και σε υποτιθέμενη παράταση, είμαστε βέβαιοι ότι θα εφαρμοστεί εν ευθέτω χρόνων.

Κοινή πρακτική όλων των δυνάμεων (συμπεριλαμβανομένων ελευθεριακών – αυτόνομων σχημάτων) είναι η στόχευση στην ΜΗ εφαρμογή ή στο μπλοκάρισμα του νόμου, αντίστοιχα. Έχει αποδειχθεί σε μία σειρά αγώνων απέναντι σε νόμους, το πού οδηγεί η ρεφορμιστική λογική της μη εφαρμογής – μπλοκαρίσματος, μία λογική αποπροσανατολιστική, γεμάτη αδιέξοδα. Οι νόμοι ψηφίζονται για να εφαρμόζονται και η σωστή πολιτική στόχευση για τη συγκρότηση ενός νικηφόρου φοιτητικού κινήματος θα πρέπει να είναι η ανατροπή τους.

Η αναγκαία απάντηση του κινήματος:

Ως Αγωνιστικές Κινήσεις, θεωρούμε πως το ζήτημα των διαγραφών πρέπει να απαντηθεί ένα μαζικό και οργανωμένο φοιτητικό κίνημα. Είναι αναγκαίο οι φοιτητές να στραφούν ξανά στα μαζικά όργανα πάλης τους. Να πραγματοποιήσουν γενικές συνελεύσεις και να πάρουν αποφάσεις αγώνα. Να χρησιμοποιήσουν κάθε μέσο πάλης, καταλήψεις διαδηλώσεις, απαιτώντας να ανατραπεί ο ν. Κεραμέως – Χρυσοχοϊδη και κάθε νόμος που χτυπάει το δικαίωμα των φοιτητών σε δημόσια-δωρεάν παιδεία. Για να υπάρξει νικηφόρο λαϊκό- νεολαιίστικο κίνημα – γιατί μπορεί και πρέπει να υπάρξει – θα πρέπει να είναι σύσσωμη η απάντηση που θα δοθεί, να ξαναζωντανέψουν τα συλλογικά όργανα πάλης, να γίνουν οι φοιτητές υποκείμενο του αγώνα τους.

Αντίστροφη μέτρηση για 333.741 αιώνιους φοιτητές
Η διαρία για τις διαγραφές και οι παρασκευαστικές πιέσεις για αναβολή

πειθαρχικά παραπτώματα.

Από πότε θέλουν να περάσουν τις διαγραφές;

Οι διαγραφές αποτελούν διακαή πόθο του συστήματος που μέχρι σήμερα δεν έχει καταφέρει να εφαρμόσει. Έχει πάρει πολλές μορφές, από διαγραφή στα ν+2, μέχρι διαγραφή αν κοπεί κανείς κάποιες φορές σε ένα συγκεκριμένο μάθημα. Το ζήτημα τέθηκε επί τάπητος **πρώτη φορά το 1975 και νομοθετήθηκε με τον ν. 815 το 1978**, με την καθιέρωση του ν+2 σαν υποχρεωτικό διάστημα ολοκλήρωσης σπουδών. Ο νόμος αυτός ανατράπηκε από ένα μεγαλειώδες φοιτητικό κίνημα. Το σύστημα **επανέφερε το ζήτημα το 1987 επί ΠΑΣΟΚ**, όταν και άνοιξε ο «ασκός του αιώλου» για μία σειρά επιθέσεων στο δωρεάν πλέγμα σίτιση – στέγαση – σύγγραμμα – μεταφορές, **με κορύφωση το 2006-2007 όπου επιχειρήθηκε η κατάργηση του άρθρου 16**. Για άλλη μια φορά το φοιτητικό κίνημα στάθηκε φραγμός.

Στη συνέχεια το 2011 επί Διαμαντοπούλου πέρασαν οι διαγραφές, καθιερώθηκε η έννοια του «ενεργού» φοιτητή και της μερικής φοίτησης. Όταν όμως επιχειρήθηκε να εφαρμοστούν, οι φοιτητικοί σύλλογοι αντέδρασαν

Συγχωνεύσεις/καταργήσεις σχολείων: Λύνουν ή δημιουργούν προβλήματα;

Μαθητική Αντίσταση

Η φετινή χρονιά ξεκίνησε με ανακοινώσεις για λουκέτα σε σχολεία, από νηπιαγωγεία μέχρι και Λύκεια. Συγχωνεύσεις που αναφέρονται σε τμήματα τάξης, τμήματα κατεύθυνσης, μέχρι και ολόκληρα σχολεία.

Οι συγχωνεύσεις σχολείων, σύμφωνα πάντα με τις ανακοινώσεις του Υπουργού Παιδείας Κ.Πιερρακάκη, έρχονται να «λύσουν» προβλήματα και ελλείψεις σε κτηριακές υποδομές και να «σβήσουν» τα μεγάλα κενά σε καθηγητές. Οι συγχωνεύσεις μπορεί να αφορούν και τμήματα σχολείων που είναι ήδη ενδοχρήσιμα. Στην πραγματικότητα όμως, ποιον ενδιαφέρει αν στοιβαζόμαστε 27-30 μαθητές σε ένα τμήμα; Αν ο καθηγητής έχει τον απαραίτητο χρόνο για να ανταποκριθεί στις ανάγκες του κάθε μαθητή; Αν οι μαθητές που δυσκολεύονται δεν δέχονται την βοήθεια που χρειάζονται και αποθαρρύνονται από το να παρακολουθήσουν το μάθημα και συνολικότερα το σχολείο;

Υπήρξαν περιπτώσεις που λίγες μέρες πριν την έναρξη των σχολείων, ανακοινώθηκε σε μαθητές της Γ' Λυκείου ότι δεν θα πραγματοποιηθεί η κατεύθυνση που έχουν επιλέξει στο σχολείο τους, επειδή δεν συμπληρώνεται ο απαιτούμενος αριθμός μαθητών και θα πρέπει, είτε να αλλάξουν κατεύθυνση, είτε να πάνε σε άλλο σχολείο!

Οι συγχωνεύσεις προκάλεσαν κινητοποιήσεις, οι οποίες έφεραν κάποιες νίκες, έστω και προσωρινές. Απέτρεψαν δηλαδή την επικείμενη συγχώνευση γι' αυτή την χρονιά. Οι μαθητές για να πετύχουν τον στόχο τους αξιοποίησαν τα μέσα πάλης που έχουν στην διάθεσή τους, δηλαδή τις διαμαρτυρίες, τις διαδηλώσεις, τις αποχές από τα (τηλέ)μαθήματα και τις καταλήψεις. Οι κινητοποιήσεις αυτές, βέβαια συνάντησαν την προσπάθεια καταστολής και εκφοβισμού των μαθητών, είτε με το να καλείται η αστυνομία στα σχολεία είτε με τις απειλές για αποβολές και χαμένες εκδρομές και αργίες.

Συγχωνεύσεις στα ΕΠΑΛ

Οι συγχωνεύσεις στα ΕΠΑΛ συνδέονται άμεσα με τον νόμο για την επαγγελματική εκπαίδευση. **Στο νόμο αυτό αναφέρεται ότι όσα ΕΠΑΛ συστεγάζονται, πάνε για συγχώνευση και μάλιστα γίνεται έμμεση αναφορά για σχολεία μέχρι και με 700(!!!) μαθητές.**

Ανάλογα με την περιοχή που βρίσκεται κάθε σχολείο, το πρόγραμμά του θα προσανατολίζονται περισσότερο στο τι έχουν ανάγκη οι εργοδότες της περιοχής και η «τοπική κοινωνία» (π.χ εργαζόμενους για τα εξαντλητικά ωράρια της σεζόν στον τουρισμό ή εργατικά χέρια για την ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη του Περάματος). Άρα θα υπάρξει μεγάλος περιορισμός των ειδικοτήτων. Ολόκληροι τομείς και ειδιότητες θα αρχίσουν να εξαφανίζονται από

το σχολικό χάρτη. Τι θα απογίνουν οι μαθητές ειδικοτήτων που δεν καταφέρνουν να σχηματίσουν τμήματα; Θα μείνουν εκτός σχολείου ή θα περιπλανιούνται ψάχνοντας για τα σχολεία με τις συγκεκριμένες ειδιότητες;

Αν σκεφτούμε ότι κατά την παρουσίαση του νομοσχεδίου για μια ακόμη φορά είχε χρησιμοποιηθεί ως παράδειγμα η ναυπηγοεπισκευαστική ζώνη στο Πέραμα και η ανάγκη να εξασφαλιστούν εργατικά χέρια, δεν είναι τυχαίο που τα ΕΠΑΛ του Πειραιά ήταν από τα πρώτα που ανα-

κοίνωσαν συγχωνεύσεις/καταργήσεις ειδικοτήτων και σχολείων.

Τι συμπέρασμα βγάζουμε από όλα αυτά;

Σε τηλεοπτική της συνέντευξη η Υφυπουργός Παιδείας Ζέτα Μακρή στις αρχές τις χρονιάς υποστήριξε ότι τα σχολεία ανοίγουν με καλύτερους όρους από πέρυσι! Ξεχνάει μάλλον τις συγχωνεύσεις σχολείων, την ΕΒΕ, την Τράπεζα Θεμάτων, τα κακοσυντηρημένα κτήρια... Από τα σχέδια αυτής και όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων μένουν απ' έξω οι ανάγκες των μαθητών! Όσο κι αν επιμένουν ο πρωθυπουργός και διάφοροι παράγοντες να λένε ότι οι συγχωνεύσεις δεν γίνονται για να κάνουν οικονομία, αλλά για εξορθολογισμό, μόνο με καχυποψία μπορούμε να βλέπουμε αυτά που βγαίνουν από το στόμα τους.

Και τι γίνεται στην περίπτωση που κλείνει ένα σχολείο και το αμέσως κοντινότερο βρίσκεται σε διπλανή πόλη ή χωριό και ο μαθητής πρέπει να διανύσει χιλιόμετρα για να πάει; Μα το Υπουργείο έχει ήδη σκεφτεί την «λύση» που δεν είναι άλλη από την τηλεεκπαίδευση που έρχεται να...αντικαταστήσει το μάθημα και την φυσική παρουσία του καθηγητή.

Οι καθηγητές σε ποια σχολεία θα διδάξουν;

Ας διατυμπανίζουν σε όλους τους τόνους η κυβέρνηση και του Υπουργείου ότι προχώρησαν σε προσλήψεις εκπαιδευτικών. Αυτές οι προσλήψεις δεν φτάνουν για κανέναν λόγο για να καλύψουν τα κενά που έχουν δημιουργηθεί. Και αντί να προσλάβουν κι άλλους, μειώνουν τις θέσεις

εργασίας μέσω των συγχωνεύσεων. Χτυπούν ταυτόχρονα το δικαίωμα όλων των παιδιών στην δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση και στην μόνιμη και σταθερή εργασία με δικαιώματα για τους καθηγητές.

Επιλέγουν να χτυπήσουν το δικαίωμα στην δημόσια-δωρεάν εκπαίδευση

Γίνεται συνολικά μια προσπάθεια να αποποιηθεί το κράτος τις ευθύνες του. Δεν είναι τυχαίο ότι ο ίδιος ο Μητσοτάκης για το ζήτημα των σχολικών υποδομών όταν ρωτήθηκε σε συνέντευξή του στη ΔΕΘ το Σεπτέμβριο, είπε ότι δεν μπορεί να έχουμε σχολεία με σοβάδες που πέφτουν, πρέπει να γίνουν ταμεία για να δέχονται δωρεές από ιδιώτες. Μήπως ήθελε να υπονοήσει ότι θα πρέπει οι γονείς μας να πληρώνουν κιόλας για να μπορούμε να πάμε σχολείο; Λες και δεν είναι αρκετοί οι φόροι που πληρώνουν ήδη. Το που θα διατεθούν τα λεφτά ενός κράτους είναι πολιτική επιλογή. Και αν κάτι δεν είναι στις προτεραιότητές τους, δεν είναι διατεθειμένοι και να το υποστηρίξουν. Δεν είναι τα χρήματα που λείπουν, βέβαια, αλλά η πολιτική διάθεση. **Γι' αυτό και εμείς πρέπει να βάλουμε μπροστά τον αγώνα για να κατοχυρώσουμε τα δικαιώματά μας. Να παλέψουμε για ένα σχολείο χωρίς ταξικούς αποκλεισμούς, για να μπορούν όλοι να έχουν πρόσβαση σε αυτό χωρίς να βάζουν οι γονείς βαθιά το χέρι στην τσέπη.**

Οι αγώνες μπορούν να νικήσουν!

Με ποιανού τα κριτήρια ορίζεται το αν είναι «κοστοβόρα» ή όχι η λειτουργία ενός σχολείου; Με βάση ποιανού τις ανάγκες ορίζεται ότι ένα τμήμα γενικής παιδείας δεν μπορεί να έχει, για παράδειγμα, κάτω από 25 μαθητές και ένα τμήμα κατεύθυνσης θα μπορεί να πραγματοποιηθεί με 8 μαθητές και όχι με 7; Και τα ερωτήματα μπορούν να συνεχίσουν και να γεμίσουν σελίδες.

Όπως φάνηκε και με τις κινητοποιήσεις στην αρχή της χρονιάς, όταν υπάρχει αντίδραση, ασκείται πολιτική πίεση στην κυβέρνηση στο να κάνει βήματα πίσω. Για να μην επικρατήσει ο φόβος, πρέπει να υπάρξει συσπείρωση και εμπιστοσύνη στις δυνάμεις των μαθητών. Όταν οι αγώνες διεξάγονται με μαζικούς όρους, με διάρκεια και ξεκάθαρο στόχο μπορούν να νικήσουν. Με συμμάχους μας τους εκπαιδευτικούς του σχολείου που πλήττονται εξίσου από τα μέτρα του Υπουργείου και τους γονείς. **Το μαθητικό κίνημα με όπλα στην φαρέτρα του τα 15μελή, τις γενικές συνελεύσεις, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις, τις αποχές από τα μαθήματα έχει τη δύναμη να διεκδικήσει δικαιώματα, να πετύχει νίκες μέχρι και να ανατρέψει ψηφισμένους νόμους.**

Χτίζουν σχολεία πειθάρχησης και ποινών Να ανατρέψουμε τα σχέδια τους!

Ελένη Κοκκινοπούλου
(Νομική Αθήνας)

Πριν καλά-καλά ξεκινήσει η σχολική χρονιά, οι μαθητές έρχονται αντιμέτωποι με τα νέα αντιδραστικά μέτρα της κυβέρνησης. Εσωτερικοί κανονισμοί λειτουργίας, ποινολόγια, περιορισμός των απουσιών, αυστηροποίηση των ποινών έρχονται να διαμορφώσουν ένα σχολείο ακόμη πιο μαύρο και αφιλόξενο για τους μαθητές. Ένα σχολείο που θα επικρατεί κλίμα εχθρότητας, τρομοκρατίας και εντατικοποίησης.

Φέρνουν νέα απαγόρευση στα σχολεία, σύμφωνα με τη υπουργική απόφαση για «τη χρήση κινητών τηλεφώνων από τους μαθητές εντός του σχολικού χώρου». Αυτή η απαγόρευση έρχεται να εντείνει την πειθάρχηση μέσα στα σχολεία. Ανάλογα με τις πράξεις των μαθητών προβλέπει διαφορετικές συνέπειες. Αρχικά, αν διαπιστωθεί ότι μαθητής/μαθήτρια κατέχει εμφανώς ή και χρησιμοποιεί το κινητό τηλέφωνο του, θα εφαρμόζεται το «παιδαγωγικό» μέτρο της αποβολής από τα μαθήματα για μια μέρα. Στη συνέχεια αν διαπιστωθεί ότι μαγνητοφωνεί, φωτογραφίζει ή βιντεοσκοπεί, θα εφαρμόζεται το «παιδαγωγικό μέτρο» της αποβολής από τα μαθήματα μέχρι τρεις έως πέντε ημέρες. Προβλέπεται μέχρι και αλλαγή του σχολικού περιβάλλοντος!

Γίνεται ξεκάθαρο ότι το σύστημα, θέλει να διαμορφώσει ένα σχολείο αποστειρωμένο με μαθητές πειθαρχημένους και με σκυμμένο το κεφάλι. Δεν θα ήταν καθόλου παράλογο αν αναρωτιόταν κανείς γιατί κάθε φορά που οι μαθητές, όταν διεκδικούν τα δικαιώματα που το ίδιο το σύστημα τους τα στερεί, επιβάλλονται ένα σωρό μέτρα. Όπως η αυστηροποίηση των ποινών, τα μαθητοδικεία, η καταστολή σε μαθητικές καταλήψεις με εισβολή της αστυνομίας, τηλεκπαίδευση ως απεργοσπαστικός μηχανισμός στις μαθητικές καταλήψεις.

Φοβούνται τη δύναμη που έχει η νεολαία. Τους ενοχλούν οι χιλιάδες νέοι που ανακαλύπτουν τη δύναμη της οργανωμένης πάλης και αμφισβητούν την κυρίαρχη πολιτική. Τους ενοχλούν οι συνειδήσεις που μετατοπίζονται υπέρ του αγώνα και αναζητούν μια διέξοδο από αυτό το μαύρο και αβέβαιο μέλλον. Η κυβέρνηση και το σύστημα, δεν θέλουν να δει η νεολαία την πραγματική διέξοδο

που είναι ο αγώνας αλλά θέλουν να τους πείσουν πως η κανονικότητα είναι η πολιτική τους που βγάζει τις οικογένειες στην ανεργία και φτώχεια, που τσακίζει δικαιώματα, που γεννάει την βία μεταξύ των ανθρώπων σχέσεων, που σφαγιάζει τους λαούς όλου του πλανήτη σε πολέμους. Θέλουν μια νεολαία υποταγμένη που να μην υπερασπίζεται τα δικαιώματα της.

Τα φαινόμενα βίας μεταξύ των μαθητών είναι πολλά και επικίνδυνα. Μάλιστα η κυβέρνηση βγήκε να δώσει λύσεις «για την καταπολέμηση της βίας» κυρίως μεταξύ ανηλίκων. Τι λύση να δώσουν; Προσπαθούν να ρίξουν τις ευθύνες στα ίδια τα παιδιά και στις οικογένειες τους, ανάγοντας το ζήτημα σε πρόβλημα διαπαιδαγώγησης από την πλευρά των γονιών. Μέσα σε αυτή την κοινωνία ζουν οι γονείς, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων προσπαθεί να επιβιώσει δουλεύοντας ατέλειωτες ώρες, αλλοτριωμένοι και οι ίδιοι μέσα σε έναν κόσμο που σαπίζει.

Θέλουν να πείσουν πως ο συμμαθητής είναι ο εχθρός και ότι πρέπει να αντιμετωπίζεται ανταγωνιστικά και όχι ως κάποιος που βιώνει την ίδια επίθεση. Γι' αυτούς υπάρχει ο «καλός» και ο «κακός» μαθητής. Μια διάκριση που δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα αλλά σε αυτό που θέλει να διαμορφώσει το σύστημα. Δεν είναι τυχαίο! Όταν η επίθεση τους συστήματος εντείνεται σε κάθε πτυχή της ζωής είναι φυσιολογικό η βία να είναι καθημερινή. Σε ένα σύστημα που γεννά την καταπίεση, την εκμετάλλευση, τη βία και την βαρβαρότητα εχθρός δεν είναι ο συμμαθητής αλλά αυτό το σάπιο σύστημα. Πρέπει η νεολαία να αναζητήσει τους πραγματικούς συμμάχους της, που είναι οι μαθητές, οι φοιτητές, οι εκπαιδευτικοί, οι άνεργοι γονείς που πασχίζουν όλη μέρα για να τα βγάλουν πέρα, οι εργαζόμενοι, οι λαοί που αντιστέκονται σε αυτή την βάρβαρη πολιτική, για μια ελεύθερη ζωή χωρίς καταπίεση και εκμετάλλευση.

Απάντηση στα σχέδια τους, στη μαύρη προοπτική που ετοιμάζουν η συλλογική και οργανωμένη πάλη μας. Η μόνη διέξοδος είναι μέσα από τους αγώνες.

Διώξεις εκπαιδευτικών

Συνέντευξη με την Χρύσα Χοτζόγλου, διωκόμενη
εκπαιδευτικό στον Πειραιά, μέλος των Αγωνιστικών
Κινήσεων Εκπαιδευτικών

1) Με ποια αφορμή κληθήκατε σε πειθαρχικό και με τι διώξεις βρίσκεστε αντιμέτωπη εσείς και οι συνάδελφοί σας στον Πειραιά;

Αφορμή για την από κοινού δίωξη μου και του Δημήτρη Χαρτζουλάκη (αναπληρωτή και μέλους του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά), στάθηκε η επιτυχημένη κινητοποίηση εκπαιδευτικών και μαθητών ενάντια στην αξιολόγηση, την άνοιξη του '24, στο 8 ο ΓΕΛ Πειραιά, όπου εργάζομαι.

Η επιτυχία της κινητοποίησης, μετά την ομόφωνη απόφαση των μαθητών/τριών να απέχουν από το μάθημα, προκειμένου να μην νομιμοποιήσουν με την παρουσία τους την αξιολογική τρομοκρατία που ασκείται από την κυβέρνηση σε βάρος των καθηγητών τους, ενόχλησε την κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας. Αξιοποιώντας το αντιδραστικό νομικό τους οπλοστάσιο (Δημοσιούπλληλικός Κώδικας, Νόμος Χατζηδάκη - Γεωργιάδη, νέος Ποινικός Κώδικας), μας φόρτωσαν με τις κατηγορίες της παρεμπόδισης αξιολογικής διαδικασίας, των φωνασκιών και της άσκησης ψυχολο-

γικής βίας. Κατηγορίες που επιφέρουν ποινές από στέρηση μισθών έως φυλάκιση και απόλυση. Εκείνη τη μέρα συγκρούστηκε η γραμμή της αντίστασης και του αγώνα με τη «νομιμότητα» που θέλει να επιβάλλει τη σιγή νεκροταφείου μέσα στα σχολεία για μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικούς:

- Μια νομιμότητα που θέλει τους μαθητές υπάκουους αποδέκτες της αντεκπαιδευτικής πολιτικής της κυβέρνησης. Να αποδέχονται αδιαμαρτύρητα την όξυνση της καταστολής μέσα στο σχολικό περιβάλλον με χίλιους δύο τρόπους. Από τις τιμωρίες και τις αποβολές που θέλουν να επιβάλλουν με τα νέα ποινολόγια και την αστυνομία να μπουκάρει στα σχολεία με το παραμικρό, μέχρι τους ταξικούς κόφτες της Τράπεζας Θεμάτων, της Ελάχιστης Βάσης Εισαγωγής, του Εθνικού Απολυτηρίου, της τεράστιας ύλης, της απεργοσπαστικής τηλε «εκπαίδευσης».

- Τέτοια νομιμότητα που επιχειρεί να επιβάλλει στους εκπαιδευτικούς να σκύβουν το κεφάλι, που τους απαγορεύει να αντιπαρατίθενται με πολιτικά επιχειρήματα, που εκείνη την μέρα τους ήθελε απέναντι από

τους μαθητές να προσπαθούν να τους πείσουν να μπουν μέσα στην τάξη κόντρα στην ομόθυμη απόφασή τους να απέχουν.

- Μια νομιμότητα που θέλει να συνδιαλέγεται με συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες που έχουν υιοθετήσει τη γραμμή της υποταγής.

- Μια νομιμότητα που δεν ανέχεται το «εμπρός λαέ μην σκύβεις το κεφάλι, ο μόνος δρόμος είναι αντίσταση και πάλη», το «μαθητές, γονείς, εκπαιδευτικοί, για δωρεάν παιδεία παλεύουμε μαζί», το «όταν οι νόμοι είναι άδικοι ανατρέπονται», το «είστε ανεπιθύμητοι»!!

Στον Πειραιά διώκονται αγωνιστές εκπαιδευτικοί για τη συμμετοχή τους σε συγκέντρωση ενάντια στο διαγωνισμό PISA, για τη συμμετοχή τους ενάντια σε εκδήλωση που διοργάνωσε η Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Πειραιά για την ιδιωτική εκπαίδευση, για την προσπάθεια διαδήλωσης στην επέτειο δολοφονίας του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου την περίοδο της καραντίνας, για δημόσια έκφραση άποψης επειδή αμφισβητεί την εκπαιδευτική πολιτική, επειδή επισήμαναν εγγράφως τις ελλείψεις σε ειδικό εκπαιδευτικό προσωπικό στο 1ο Ειδικό Νηπιαγωγείο.

Αλλά και λίγο πιο πέρα από τον Πειραιά, στον Ταύρο, διώκεται δασκάλα επειδή ζωγράφισαν οι μαθητές/τριες της το «Λευτεριά στην Παλαιστίνη» και αυτό χαρακτηρίζεται από τους διώκτες της στη διοίκηση ως άσκηση εξωτερικής πολιτικής!! Παράλληλα, σε όλη την Ελλάδα παραπέμπονται μαζικά σε πειθαρχικά εκπαιδευτικοί λόγω της συμμετοχής του στην απεργία - αποχή ενάντια στην αξιολόγηση.

Προμετωπίδα των διώξεων αποτελεί η επιδίωξη του υπουργού Παιδείας να θέσει σε δυνητική αργία τον Γιώργο Καββαδία, τον Δημήτρη Χατζουλάκη και εμένα για τη συνδικαλιστική μας δράση, ανοίγοντας έτσι τον δρόμο για τις πρώτες απολύσεις από το δημόσιο σχολείο, για συνδικαλιστικούς λόγους, μετά την χούντα.

2) Πώς αξιολογείτε αυτήν την κλιμάκωση στη βιομηχανία των διώξεων πανελλαδικά; Πού στοχεύουν και τι θεωρείται πως επιχειρείται από μεριάς της κυβέρνησης και του Υπουργείου Παιδείας;

Έχουμε την άποψη ότι ο τελικός στόχος της επίθεσης στην εκπαίδευση είναι οι ίδιοι οι μαθητές/τριες, καθώς και τα εργασιακά δικαιώματα των εκπαιδευτικών. Το πολιτικό προσωπικό του συστήματος και οι παρατρεχάμενοι του στις διάφορες θέσεις της διοικητικής ιεραρχίας επιδιώκουν εδώ και δεκαετίες την καθυστάση των εκπαιδευτικών και την προσαρμογή τους στις επιταγές του συστήματος. Θέλουν τον εκπαιδευτικό σκυφτό και φοβισμένο μέσα στη σχολική τάξη να διδάσκει με το παράδειγμά του την αποδοχή της βαρβαρότητας, του μονόδρομου της ατομικής λύσης – επιβίωσης, της ζωής χωρίς δικαιώματα, ενός μέλλοντος που θα μοιάζει όλο και περισσότερο με τις εικόνες των ατελείωτων συντριμμιών που αφήνουν πίσω τους οι βόμβες των Ισραηλινών στη Γάζα και τον Λίβανο.

Οι διώξεις και η τρομοκρατία απέναντι σε όποιον τολμά να αμφισβητεί την πολιτική τους, αποτελούν για αυτούς το μοναδικό εργαλείο για την εφαρμογή των μέτρων που ψηφίζουν. Μέτρων που χτυπούν το δικαίωμα των παιδιών στις σπουδές, που διαμορφώνουν ένα σχολείο εχθρικό και αφιλόξενο για την μεγάλη πλειοψηφία των μαθητών/τριών.

Οι εκπαιδευτικοί απέναντι σε αυτή την πραγματικότητα εκδηλώνουν τις αντιστάσεις τους αφού και οι ίδιοι αποτελούν κομμάτι του λαού μας, δεν ανήκουν σε κάποιο προνομιούχο στρώμα και βιώνουν τα ίδια αδιέξοδα με τους γονείς των μαθητών τους. Αποτελούν φυσικό σύμμαχο των παιδιών και των οικογενειών τους και αυτή η σχέση αποτελεί κόκκινο πανί για την κυβέρνηση και το υπουργείο όταν μετουσιώνεται σε κοινή αγωνιστική στάση.

3) Πώς βλέπετε τους μαθητές σας να αντιδρούν; Θεωρείτε πως πρόκειται να τους επηρεάσει αυτή η επιχείρηση που πραγματοποιείται με τις διώξεις;

Η μαθητική νεολαία παρόλο που μεγαλώνει μέσα σε συνθήκες αποπολιτικοποίησης, κυριαρχίας αντιδραστικών ιδεολογημάτων και προσπάθειας, αλλά όχι επιτυχίας, βρομίσματος των ιδεών που αναφέρονται στη δυνατότητα κερδίσματος μιας άλλης κοινωνίας ανθρώπινης και πραγματικά απελευθερωτικής, διατηρεί με αξιοθαύμαστο τρόπο ένα ταξικό ένστικτο το οποίο εκδηλώνει και αναπτύσσει όταν βρίσκεται μέσα σε κινηματικές διαδικασίες ή μπροστά σε ζητήματα που αφορούν τα βασικά δικαιώματα του ανθρώπου όπως αυτό της δουλειάς, των σπουδών και των ελευθερι-

ών του.

Οι μαθητές/τριες του σχολείου μου βρέθηκαν αντιμέτωποι με το νέο της διώξής μας και αργότερα με την επιδίωξη του υπουργείου να μας απομακρύνει από το σχολείο και να μας απολύσει. Ο αρχικός τους αιφνιδιασμός και φόβος ξεπεράστηκε από όταν αντιλήφθηκαν ότι εμείς οι εκπαιδευτικοί ως εργαζόμενοι παλεύαμε μέσα από το σωματείο αλλά και έξω από αυτό όταν χρειάστηκε, προκειμένου να μην περάσουν οι διώξεις και οι απολύσεις.

Η καθημερινή μας παρουσία και η ενημέρωση για τις συνελεύσεις, τις διαδηλώσεις, τις συνεντεύξεις, τα εκατοντάδες ψηφίσματα αλληλεγγύης, τις χιλιάδες υπογραφές που μαζεύτηκαν πανελλαδικά χέρι με χέρι αλλά και η επίμονη δήλωση ότι έχουμε το δίκιο και θα το διεκδικήσουμε οργανωμένα, πεισματικά και ανυποχώρητα, επειδή το ζήτημα είναι λαϊκό, επειδή στοχεύει στο να τρομοκρατήσει όλο τον λαό που στενάζει καθημερινά κάτω από τη φτώχεια και την αβεβαιότητα για το αύριο, επιβεβαίωσαν στα μάτια τους ότι υπάρχει και ο άλλος δρόμος, ο δρόμος του αγώνα!

Το νέο της ομόφωνα (5-0) αρνητικής εισήγησης του Πειθαρχικού οργάνου, σε σχέση με την επιβολή της αργίας, έφερε στους μαθητές και τις μαθήτριες μεγάλη χαρά, ικανοποίηση και αισιοδοξία. Άλλωστε, τόσο οι ίδιοι με τα δικά τους ψηφίσματα συμπαράστασης και αλληλεγγύης για τους διωκόμενους όσο και οι γονείς τους, με την ομόφωνη απόφασης του ΔΣ του Συλλόγου γονέων και κηδεμόνων συνέβαλλαν έμπρακτα στην επιτυχία της αρνητικής εισήγησης.

4) Τι κινήσεις πραγματοποιούνται αυτήν την περίοδο απέναντι σε αυτήν την πρωτοφανή επίθεση; Ποια πιστεύετε πως πρέπει να είναι η απάντηση στο χώρο της εκπαίδευσης;

Εκτιμούμε ότι είναι κεντρική απόφαση της κυβέρνησης να προχωρήσει την επίθεση. Ενδεικτική είναι η στάση της να βγάλει παράνομη και καταχρηστική την απεργία της ΔΟΕ. Για εμάς είναι μονόδρομος να συνεχίσουμε μέχρι να παρθούν πίσω όλες οι διώξεις στην εκπαίδευση αλλά και να επαναπροσληφθεί ο Δημήτρης Αντωνίου, ο απολυμένος συμβασιούχος εργαζόμενος του ΕΚΠΑ.

Θα συνεχίσουμε πιο δυναμικά και αποφασιστικά στην ίδια κατεύθυνση που έχουμε κινηθεί μέχρι σήμερα. Χρειάζεται να αξιοποιηθεί κάθε δυνατότητα προκειμένου να δημιουργηθούν νέες πιέσεις τόσο στις συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες όσο και απέναντι στο υπουργείο και την κυβέρνηση.

Συνεχίζουμε να επιδιώκουμε το άνοιγμα του ζητήματος σε εργασιακούς χώρους, Πανεπιστήμια, σχολεία και γειτονιές, με συλλογή υπογραφών και ψηφισμάτων, με εκδηλώσεις και διαδηλώσεις. Ο αγώνας πρέπει να πλατύνει και να γίνει υπόθεση κάθε λαϊκού ανθρώπου. Να αξιοποιήσουμε την κοινή δράση και το συντονισμό μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες όπως με την Ανοιχτή Συνέλευση Αγώνα ενάντια στις διώξεις.

Η υγεία στο στόχαστρο: Να αγωνιστούμε για ίση- πλήρη- δωρεάν περίθαλψη!

Αντωνία Γκιάκα
(Ιατρική Αθήνας)

Η επίθεση του συστήματος στην περίθαλψη προχωράει με γοργούς ρυθμούς. Η κυβέρνηση προσπαθεί να διαμορφώσει ένα «νέο ΕΣΥ» ακριβώς γιατί θέλει να τελειώνει με τα δικαιώματα και τις κατακτήσεις απ' το «παρελθόν». Ο στόχος είναι διπλός: απ' τη μια το περαιτέρω χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων των υγειονομικών, απ' την άλλη το τσάκισμα του δικαιώματος του λαού στην δωρεάν περίθαλψη.

Λίγες μόνο εβδομάδες αφού η κυβέρνηση ψήφισε νομοσχέδιο-οδοστρωτήρα για την ψυχική υγεία, ανακοινώθηκαν αυξήσεις στις τιμές των φαρμάκων. Έτσι, από τον Σεπτέμβριο, περίπου 850 φάρμακα είναι από 1% έως 448% πιο ακριβά, με τη νέα τιμή σε πάνω από 100 φάρμακα να είναι τουλάχιστον διπλάσια από την προηγούμενη. Μετά τις αυξήσεις αυτές, οι ασθενείς θα πληρώνουν αυξημένες συμμετοχές κατά περίπου 30 εκατομμύρια ευρώ ετησίως. Παράλληλα, αυξάνονται και τα φάρμακα που δεν συνταγογραφούνται, με το κόστος τους να βαραίνει εξ ολοκλήρου τους ασθενείς.

Χαρακτηριστική ήταν η κυνικότητα με την οποία ο υπουργός Γεωργιάδης και τα ΜΜΕ προσπάθησαν να δικαιολογήσουν τις αυξήσεις των τιμών. Κάποια φάρμακα, δηλώνουν, παραήταν φτηνά. Οι φαρμακοβιομηχανίες προτιμούσαν να τα διαθέτουν στο εξωτερικό, προκαλώντας συνεχείς ελλείψεις στην εγχώρια αγορά. Έτσι, έπρεπε να γίνουν πιο ακριβά! Η κερδοφορία του φαρμακοβιομήχανου αποτελεί προϋπόθεση προκειμένου ο λαός να έχει τα φάρμακα που χρειάζεται.

Παράλληλα, οι συνθήκες στα νοσοκομεία τόσο για τους εργαζομένους όσο και για τους ασθενείς είναι οι χειρότερες των τελευταίων χρόνων. Υγειονομικοί δουλεύουν στα όρια της κατάρρευσης, 70-90 ώρες εβδομαδιαία, με αμοιβές πείνας στις εφημερίες, χωρίς αναλίσσιμα. Η κυβέρνηση παγώνει τις προσλήψεις μόνιμου προσωπικού και χτυπάει την οργάνωση των σωματείων, εμποδίζοντας την προοπτική να γίνουν εργαλεία συλλογικού

αγώνα στα χέρια των εργαζομένων. Μπροστά στη διογκούμενη αγανάκτηση για τους μισθούς που δεν φτάνουν για να βγει ο μήνας, απαντάει «για περισσότερες αποδοχές δουλέψτε περισσότερο». Γι' αυτό, άλλωστε, και παρουσιάζει σαν ευκαιρία την παράλληλη απασχόληση των γιατρών και στον ιδιωτικό και στον δημόσιο τομέα, τη στιγμή που βρίσκονται υπό κατάρρευση με μία μόνο δουλειά!

Κι ενώ το προσωπικό δεν επαρκεί να καλύψει τις ανάγκες των νοσοκομείων που εφημερεύουν κυκλικά, το υπουργείο ετοιμάζεται να βάλει τα 9 μεγαλύτερα νοσοκομεία της Αθήνας να εφημερεύουν καθημερινά. Ουσιαστικά πολλαπλασιάζει τις ανάγκες σε προσωπικό, χωρίς ούτε μια επιπλέον πρόσληψη. Περισσότερες εφημερίες σημαίνει περισσότερη εντατικοποίηση και μεγαλύτερη εξουθένωση για τους εργαζομένους. Αλλά και για τους ασθενείς δεν επιφυλάσσουν τίποτα άλλο παρά χειρότερη και fast track περίθαλψη.

Είναι σαφές ότι όσο τα κρεβάτια των νοσοκομείων και τα χέρια των υγειονομικών είναι μετρημένα, θα οδηγηθούμε άμεσα στην απαξίωση και κατάργηση του δωρεάν χαρακτήρα της περίθαλψης. **Διαμορφώνεται συνολικά ένα περιβάλλον όπου το «φυσιολογικό» είναι ο ασθενής να βάζει το χέρι στην τσέπη για ό,τι υπηρεσία λαμβάνει.** Ήδη οι ασθενείς αναγκάζονται να στραφούν σε ιδιώτες λόγω ανυπαρξίας πρωτοβάθμιας αντιμετώπισης.

Στόχος είναι να εμπεδωθεί πλατιά ότι η δωρεάν περίθαλψη είναι πλέον παρελθόν. Το χτύπημα στην υγεία πάει χέρι- χέρι με το χτύπημα στα εργασιακά δικαιώματα και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες των υγειονομικών. Να διεκδικήσουμε το δικαίωμα μας σε ίση- πλήρη- δωρεάν περίθαλψη και να υπερασπιστούμε το δικαίωμα των εργαζομένων στη υγεία στη μόνιμη και σταθερή δουλειά με δικαιώματα.

Καίνε τις ζωές μας στο βωμό του κέρδους

Για άλλη μια χρονιά η Ελλάδα τυλίχθηκε στις φλόγες. Όπως κάθε χρόνο, χάθηκαν χιλιάδες στρέμματα δασικών εκτάσεων και γεωργικών κτημάτων. Ξέσπασε πυρκαγιά μέχρι και στον αστικό ιστό της Αττικής. Τη στιγμή που εξελισσόταν η καταστροφή, η κυβέρνηση μιλούσε για «κλιματική αλλαγή» και ψευδώς για «έγκαιρη» αποζημίωση των πληγέντων. Πάνω στις στάχτες των καμένων δέντρων δεν θα παραλείψει, βέβαια, να «φυτέψει» αιολικά πάρκα.

Πως έχουν τα γεγονότα

Το πλήγμα που δέχθηκαν οι περιοχές της Αθήνας ήταν τραγικό. Φάνηκε ξεκάθαρα ότι η κατάσταση ξέφυγε τόσο από τα χέρια τους που η φωτιά πέρασε στον αστικό ιστό. Όταν οι κάτοικοι επιβεβαίωσαν ότι δεν έχουν έρθει πυροσβέστες, τα Μέσα Μαζικής Εξαπάτησης έλεγαν ότι «μάλλον δεν τους είδαν» και ευαγγελίζονταν επιτυχία στην κατάσβεση της φωτιάς όσο ακόμα δεν είχαν εντοπιστεί νεκροί. Η φωτιά, όμως, ήρθε στην καρδιά της Αθήνας και χτύπησε φτωχούς λαϊκούς ανθρώπους. Είδαμε όλοι την περίπτωση της Νάντιας, της 60χρονης Μολδαβής εργάτριας που χάθηκε στις φλόγες. Η Νάντια δεν ήταν ένα «θύμα της πυρκαγιάς» όπως «δακρύβρεχτα» την παρουσίασαν στα ΜΜΕ. Ήταν θύμα της δολοφονικής πολιτικής του συστήματος και της εργοδοσίας. Γιατί, ενώ η περιοχή γύρω της καίγεται και όλες οι επιχειρήσεις θα έπρεπε να μην λειτουργούν, εκείνη αναγκάστηκε να παραμείνει στη δουλειά της.

Την ίδια στάση είδαμε ότι είχε το σύστημα και με τους εργάτες της Motoroil. Όταν κοντά στο διυλιστήριο ξέσπασαν φωτιές, 4 εργαζόμενοι τραυματίστηκαν και μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο. Ο απολογισμός της εταιρείας την επόμενη μέρα έκανε μια μικρή αναφορά μόνο για 3 εργαζομένους «ελαφρά τραυματισμένους»!

Κοινός παράγοντας όλων των πυρκαγιών, των πλημμυρών, των νεκρών και των τραυματισμένων είναι η επιδεικτική αδιαφορία του κράτους και η αποφυγή της ευθύνης του. Οι περικοπές μάλιστα στα μέτρα πυροπροστασίας έγιναν σύμφωνα με τις οδηγίες των μνημονίων. Κάθε χρόνο η χώρα μας

Παναγιώτης Μακρουπούλιας
(Μηχανολόγων Μηχανικών Πάτρας)

πλήττεται και ο λαός χτυπιέται ακόμα περισσότερο, και αντί να ληφθούν μέτρα προστασίας, μας κοροϊδεύουν ευλογώντας τα γένια τους για το πόσο καλά λειτουργήσει ο κρατικός μηχανισμός, που έστειλε μηνύματα εκκενώσεων. Μπορεί να καίγεται όλη η χώρα και μαζί της οι οικογένειες, οι φίλοι και οι συνάδελφοί μας, αλλά τουλάχιστον το κράτος «ενημέρωσε έγκαιρα» ότι πρέπει να ψάξουμε τρύπα να κρυφτούμε.

**Καίνε, πνίγουν, δολοφονούν.
Με του λαού την πάλη θα λαγαριαστούν.**

Όσο το σύστημα μας χτυπάει, μας καίει, μας πνίγει και μας δολοφονεί, εμείς δεν μπορούμε να μένουμε άπραγοι. Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε. Οφείλουμε να εναντιωνόμαστε έμπρακτα σε αυτό το σάπιο σύστημα που αδιαφορεί για τις ζωές μας. Και σίγουρα δεν είναι λύση οι εθελοντικές δράσεις που προτείνουν κάποιες οργανώσεις όπως το ΚΚΕ και ο Ρουβίκωνας. Η υλική βοήθεια στους πληγέντες αποτελεί το πρώτο βήμα για να μπορέσει ο λαός να επιβιώσει απέναντι σ' αυτή τη βάρβαρη πολιτική. Όταν, όμως, οι πολιτικές δυνάμεις περιορίζονται μόνο σ' αυτό και δεν καλούν τον λαό να αγωνιστεί με κινητοποιήσεις και δράσεις ενάντια σ' αυτή την πολιτική, οι εθελοντικές δράσεις καταντάνε μπαλώματα σε αυτό το σοβαρό ζήτημα και δεν συγκρούονται ουσιαστικά με το σύστημα. Πρέπει να διεκδικήσουμε με ευθύνη του κράτους να δοθούν άμεσα αποζημιώσεις στους πληγέντες που να καλύπτουν τις ζημιές που έπαθαν. Να παρθούν μέτρα ώστε να μην γίνουν τα ίδια και του χρόνου.

Πρέπει εμείς οι ίδιοι να οργανωθούμε και να υπερασπιστούμε τα συμφέροντά μας. Η πραγματική λύση για να κερδίσουμε τις ζωές μας είναι να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας και να παλέψουμε ενάντια στη δολοφονική πολιτική του συστήματος. Λαός και νεολαία να συσπειρωθούμε στις συνελεύσεις των συλλόγων και των σωματείων μας, να κατεβούμε στον δρόμο, να αγωνιστούμε για καλύτερους όρους ζωής, για ένα καλύτερο αύριο.

ΤΟ ΣΤΕΓΑΣΤΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ

Τι καλείται να αντιμετωπίσει ένας φοιτητής

Ένταση της κατεύθυνσης των ταξικών φραγμών – Όλο και περισσότεροι εκτός ιδρυμάτων

Πάνος Σουρρίγκας, ΗΜΜΥ Ξάνθης
Κωσταντία Μαχακοπούλου, Αρχιτεκτονική Ξάνθης

Το ζήτημα της στέγασης, διαχρονικά αποτελεί πρόβλημα για τα λαϊκά στρώματα και ως εκ τούτου και για τη σπουδάζουσα νεολαία. Ιδιαίτερα φέτος υπήρξε γιγάντωση του προβλήματος. Από τη μία ήρθαν περαιτέρω αυξήσεις σε νοίκια, λογαριασμούς ρεύματος, νερού και ίντερνέτ. Από την άλλη, στις σχεδόν ανύπαρκτες φοιτητικές εστίες όπου ελάχιστοι γίνονται δεκτοί, όσοι μπουν ζουν υπό πολύ κακές συνθήκες διαβίωσης. Το σύστημα και οι κυβερνήσεις του έχουν καταφέρει να κάνουν το βάρος της στέγασης δυσβάσταχτο για τη νεολαία με αποτέλεσμα πολύς κόσμος να αδυνατεί να πάει στην πόλη όπου κανονικά σπουδάζει λόγω αυτού του φορτίου. Οι ταξικοί φραγμοί που υψώνει το σύστημα και εφαρμόζουν κανονικότητα τα πανεπιστήμια και οι καθηγητές, αναγκάζουν τη νεολαία να στρέφεται όλο και πιο μαζικά είτε προς την τεχνική εκπαίδευση, είτε σε δουλειές «του ποδαριού», όπου η εκμετάλλευση είναι εντονότατη και οι συνθήκες απαράδεκτες. Σε συνδυασμό με την ΕΒΕ, τα όρια φοίτησης και τις διαγραφές που θα αρχίσουν να ισχύουν από τον Σεπτέμβρη του 2025, όλο και μεγαλύτερη μάζα νεολαίας πετιέται εκτός ιδρυμάτων.

Εστίες υπό διάλυση

Είναι γεγονός πως το ζήτημα της στέγασης αποτελεί γενικότερα «κακό βραχνά» για τον λαό και τη νεολαία. Πόσο μάλλον για την νεολαία από φτωχότερα λαϊκά στρώματα, που αν καταφέρει να περάσει το Γολγοθά των ταξικών φραγμών στο σχολείο και να μπει στο πανεπιστήμιο, την αντιμετωπίζουν ως... δεύτερης κατηγορίας, «μεριμνώντας» δήθεν για την στεγαστική της κάλυψη, με εστίες στα όρια της κατάρρευσης.

Πιο συγκεκριμένα, πανελλαδικά η κατάσταση των εστιών πάει από το κακό στο χειρότερο. Είναι φανερό πως τα Ιδρύματα αφήνουν τις εστίες να ρημάζουν. Παλιά κτήρια, χωρίς καμία συντήρηση που δημιουργούν συνεχώς προβλήματα στις ζωές των οικότροφων. Χαρακτηριστική είναι η πτώση ασανσέρ στις εστίες του ΑΠΘ όπου από τύχη δεν υπήρξε θύμα, η εύρεση βακτηρίου

λεγιονέλλας στο τρεχούμενο νερό των εστιών του ΕΚΠΑ, καθώς επίσης τα καθημερινά προβλήματα με ρεύμα, νερό και ίντερνέτ που καλείται να αντιμετωπίσει κάποιος που μένει στις εστίες. Από πλημμύρες σε περίπτωση μια απλής βροχής, μέχρι ποντίκια σε δωμάτια και ... αγριογούρουνα (!) σε εισόδους κτηρίων, αλλά και ταβάνια που πέφτουν στα κεφάλια των φοιτητών, όπως πρόσφατα έγινε στις εστίες του Πανεπιστημίου Πατρών. Επίσης, όταν μπαίνει ο χειμώνας η θέρμανση είναι ανύπαρκτη, ενώ το καλοκαίρι οι εστιακοί βράζουν. Ακόμη, οι εστίες έχουν πολλές φορές γίνει πεδίο εγκληματικότητας μιας και η κατάσταση που έχουν δημιουργήσει τα ιδρύματα, δηλαδή η πλήρης εγκατάλειψή τους, κάνουν το έδαφος πρόσφορο για τέτοιες ενέργειες. Η διαβίωση στις εστίες είναι καθημερινή πάλη με ζητήματα που προκύπτουν συνεχώς.

Εξώσεις και από τις εστίες – Πέταγμα των φοιτητών στον δρόμο

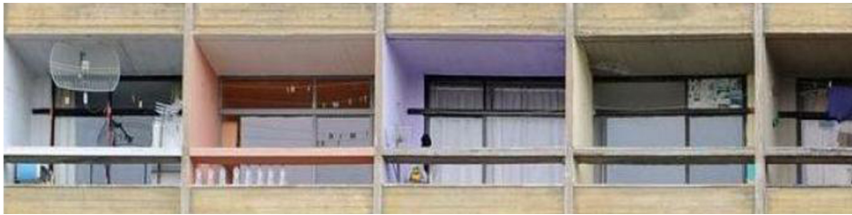
Από την άλλη, είναι εξόφθαλμη η λυσσαλέα επιθυμία των Πανεπιστημίων να πετάξουν κόσμο από τις εστίες. Είτε με εσωτερικούς κανονισμούς που περιορίζουν τις ελευθερίες των φοιτητών και αποστειρώνουν πλήρως τις εστίες, είτε μέσω των ορίων φοίτησης και διαμονής. Θέλουν να κάνουν ξεκάθαρο πως ο χρόνος που μπορεί κάποιος να μείνει στις εστίες είναι οριοθετημένος πριν καν μπει. Ακόμα και στους χώρους διαβίωσής και ζωής της, «καίγονται» να εντυπώσουν στη νεολαία την εντατικοποίηση και την ενασχόληση μόνο με τη σχολή, αφού πλέον την κυνηγάνε τα όρια φοίτησης. Και αν υπάρξει αντίσταση, η πειθαρχική δίωξη είναι έτοιμη στη «φαρέτρα» του συστήματος και της εκάστοτε πρυτανείας. Εδώ και χρόνια προσπαθούν να κάνουν ξεκάθαρο πως οι εστίες δεν είναι το σπίτι των οικότροφων, αλλά ένα προσωρινό κατάλυμα που τους «χαρίζεται» από το πανεπιστήμιο. Και προφανώς έχουν την πεποίθηση ότι με το «έτσι θέλω» μπορούν να ξεσπιτώνουν τους φοιτητές. Στην περίπτωση που δεν μπορούν να το κάνουν ευθέως, χρησιμοποιούν μέχρι και... ανακαινίσεις (!) για να κάνουν εξώσεις από κτήρια (βλ. Ξάνθη όπου η διαδικασία των ανακαινίσεων ξεκίνησε πριν 3 χρόνια και δεν έχει ολοκληρωθεί ακόμα, ενώ έχει πεταχτεί

μεγάλος όγκος φοιτητών εκτός εστιών). Ανακαινίσεις οι οποίες είναι αναγκαίες με βάση την κατάσταση στην οποία βρίσκονται τα κτήρια, αλλά το Πανεπιστήμιο και οι πρυτανείες τις εργαλαιοποιούν για να διώξουν φοιτητές από το σπίτι τους.

Μέσα σε όλα αυτά η κουβέντα για ενοίκια στις εστίες έχει ανοίξει πανελλαδικά, ενώ σε κάποιες πόλεις (βλ. Γιάννενα) εφαρμόζεται ήδη. Αν δεν υπάρχει ενοίκιο ακόμη, υπάρχει η εγγύηση η οποία είναι προϋπόθεση για να δοθεί δωμάτιο σε κάποιον φοιτητή και συνεπώς στρώνει τον δρόμο για να νομιμοποιηθεί ότι και στις εστίες υπάρχει αντίτιμο. Αυτό αποτελεί ένα ακόμα μέτρο που πέφτει στις πλάτες των φοιτητών, έναν ακόμα ταξικό φραγμό ιδιαίτερα «βαρύ» για τους εστιακούς φοιτητές. Μετά τον «διαγωνισμό φτώχειας» που επιβάλλουν με τα δικαιολογητικά και τις προϋποθέσεις που βάζει το πανεπιστήμιο για να μπει κάποιος στις εστίες, έρχεται η αναγκαία καταβολή χρημάτων με τη δικαιολογία της εγγύησης που υποτίθεται ότι την επιστρέφουν στους φοιτητές όταν φύγουν από τις εστίες.

Παράλληλα σε εστίες που υπάρχει το ενοίκιο, πάνε και έρχονται οι τραμπουκισμοί και οι απειλές σε όσους

δεν έχουν πληρώσει. Οι πρυτανείες προσπαθούν να εφαρμόζουν τους αντιδραστικούς εσωτερικούς κανονισμούς κατά γράμμα και είναι διατεθειμένοι να βγάλουν τους οικότροφους «σηκωτούς» αν το θέλουν. Επιβάλλουν το ταξικό μέτρο του ενοικίου χωρίς να νοιάζονται για την δύσκολη κατάσταση που βρίσκονται οι εστιακοί φοιτητές, η πλειοψηφία των οποίων προέρχεται από νοικοκυριά που ασφυκτιούν οικονομικά υπό το βάρος της ακρίβειας.

Τα ΣΔΙΤ – Ο διασώστης του κράτους

Από μεριάς κράτους, ως «διασώστες» στο στεγαστικό ζήτημα έρχονται τα ΣΔΙΤ (Συμπράξεις Δημόσιου-Ιδιωτικού Τομέα). Τα ιδρύματα πανελλαδικά κάνουν συμφωνίες με ιδιώτες για την ανακαίνιση και μετέπειτα διαχείριση των εστιών. Ενισχύοντας το αφήγημα του «αδύναμου» πανεπιστημίου και χρησιμοποιώντας ως μοχλό πίεσης την υποχρηματοδότηση, υλοποιούν μέσω της εκάστοτε ιδιωτικής εταιρείας την κατεύθυνση των ταξικών φραγμών. Αποποιείται λοιπόν το πανεπιστήμιο τις ευθύνες από πάνω του και μετακυλίζει το κόστος σπουδών στις πλάτες των φοιτητών. Τα ΣΔΙΤ κάνουν πιο εύκολη και ομαλή την επιβολή ενοικίου σε φοιτητικές εστίες, αφού πλέον το πανεπιστήμιο δεν έχει καμία ευθύνη για την διαχείρισή τους. Έχει βέβαια ευθύνη να διαγράψει και να πετάξει εκτός εστιών τους οικότροφους, με βάση τα κριτήρια που το ίδιο το πανεπιστήμιο και το υπουργείο θέτουν. Δημιουργείται η αυταπάτη ότι το «καλό» πανεπιστήμιο δεν έχει την εξουσιοδότηση για να μην υπάρχει νοίκι στις εστίες, αφού κουμάντο θα κάνουν οι ιδιώτες. Βέβαια, σε πολλά

ιδρύματα που οι εστίες βρίσκονται στην ευθύνη του πανεπιστημίου τα νοίκια εφαρμόζονται κανονικά. Χαρακτηριστικό είναι το παράδειγμα του εξωτερικού. Σε δημόσια πανεπιστήμια, οι εστίες είναι κανονικά επληρωμή. Η πλειοψηφία των φοιτητικών εστιών δεν είναι υπό την ευθύνη του εκάστοτε ιδρύματος. Σε κάποιες χώρες, π.χ. Κροατία, το ενοίκιο στις εστίες είναι χαμηλό, ωστόσο η τριτοβάθμια εκπαίδευση σε δημόσιο πανεπιστήμιο δεν είναι δωρεάν με τα διδάκτρα να κυμαίνονται σε ποσά απαγορευτικά για τα φτωχότερα λαϊκά στρώματα. Σε πολλά πανεπιστήμια των ΗΠΑ, η σίτιση και η στέγαση περιλαμβάνεται στα τέλη φοίτησης, πάλι σε Δημόσια Ιδρύματα. Είναι ξεκάθαρο πως τα παραδείγματα του εξωτερικού έρχονται σιγά σιγά να εφαρμοστούν και στην Ελλάδα. Ο νόμος Πιερρακάκη στρώνει τον δρόμο για διδάκτρα σε Δημόσια Πανεπιστήμια που αυτομάτως σημαίνει σίτιση-στέγαση-συγγράμματα επί πληρωμή.

Τα απαγορευτικά ενοίκια – Φραγμός για τη νεοχαί

Οι φοιτητές που δεν πληρούν τα οικονομικά κριτήρια των ιδρυμάτων μένουν εκτός εστιών και έρχονται αντιμέτωποι με ενοίκια που ακριβαίνουν με ταχύτατους ρυθμούς. Το κόστος ενοικίασης στις μεγαλουπόλεις πολλές φορές «ακουμπάει» τον κατώτατο μισθό, κάνοντας αδύνατη την ενοικίαση ενός σπιτιού με αξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης. Η κατάσταση των διαμερισμάτων σε πιο χαμηλές τιμές συνήθως είναι αισχρή, καθώς τα ίδια είναι πολύ μικρά, σε πολυκατοικίες του '70 με παλιές ή και επικίνδυνες εγκαταστάσεις που τα καθιστούν επικίνδυνα και πολλές φορές βρίσκονται σε ημιυπόγεια και σε ισόγεια. Έτσι λοιπόν, οι τιμές για ένα βιώσιμο διαμέρισμα απευθύνονται σε έναν πολύ περιορισμένο αριθμό ανθρώπων, αποκλείοντας μεγάλη μερίδα της νεολαίας.

Όταν οι φοιτητές πρέπει να καλύψουν έναν τεράστιο όγκο εξόδων ο οποίος μεγαλώνει κάθε χρόνο, την ίδια ώρα που τσακίζουν κεκτημένα δικαιώματά τους, καταλαβαίνει κανείς ότι στόχος του συστήματος είναι η μείωση των εισακτέων στην τριτοβάθμια εκπαίδευση (βλ. Ε.Β.Ε.) και των πτυχιούχων από αυτήν (βλ. συνεχή εμπόδια σε ένα κλίμα εντατικοποίησης). Με αυτόν τον τρόπο και σε συνδυασμό με τα ελάχιστα δωμάτια εστιών που δίνονται στους φοιτητές μετά από έναν «διαγωνισμό φτώχειας», κρίνονται ακατόρθωτες οι σπουδές για τη νεολαία σε πόλεις μακριά από τα πατρικά τους σπίτια.

Το δωρεάν πλέγμα (σίτιση-στέγαση-μεταφορές-συγγράμματα) αποτελεί δικαίωμα για όλους τους φοιτητές, είναι απαραίτητο για την φοίτησή τους και δεν αποτελεί χάρη της κυβέρνησης και του πανεπιστημίου προς τους νέους που «όλα τα περιμένουν τζάμπα». Αναλυτικότερα, ένας φοιτητής ο οποίος έχει περάσει μια

πολύ δύσκολη και πιεστική χρονιά, αυτή των πανελλήνιων, έρχεται αντιμέτωπος και βιώνει καθημερινά μια εντατικοποιημένη πραγματικότητα, που χρόνο με τον χρόνο οι απαιτήσεις αυξάνονται. Όταν τα υπέρογκα έξοδα δεν τον «αφήνουν» να είναι η μόνη του έγνοια η σχολή, αλλά το πως θα μπορέσει «να τα βγάλει πέρα», αναγκάζεται να ψάξει για μια δουλειά. Πλέον, η νέα πραγματικότητα που έχει διαμορφώσει η επίθεση του συστήματος, έχει ένα τεράστιο ποσοστό φοιτητών να εργάζεται ταυτόχρονα με την σχολή. Μάλιστα, επίσημες έρευνες μιλούν για 1 στους 2 φοιτητές που αναγκάζονται να εργαστούν παράλληλα με τις σπουδές τους! Έτσι, όταν οι σπουδές τους έχουν χρονικό όριο, καθώς χτυπάει το καμπανάκι των διαγραφών, οι πιθανότητες για παραίτηση των σπουδών αυξάνονται ραγδαία.

Πόλη	Ενδεικτικές αυξήσεις ενοικίων (σε σχέση με το 2023)	Μέση τιμή για 35 τ.μ.
Αθήνα	↑ 11,10%	370€
Θεσσαλονίκη	↑ 8,80%	330€
Πάτρα	↑ 13,30%	318€
Γιάννενα	↑ 6,60%	320€
Βόλος	↑ 5,40%	325€
Ξάνθη	↑ 11,10%	300€
Χανιά	↑ 2,90%	400€
Ηράκλειο	↑ 8,10%	317€

Εστίες ανά πόλη		Ενοίκια, Χαράτσια, Εγγύηση
Αθήνα	ΕΚΠΑ	Κανένα μηνιαίο ενοίκιο ή χρηματική εγγύηση δεν δίνεται για την πρόσβαση στις εστίες.
	ΑΣΟΕΕ	
	ΕΜΠ	
Θεσ/νικη	ΑΠΘ	Υπογράφεται υπεύθυνη δήλωση κατά την πρόσβαση στις εστίες: ο οικοτρόφος φοιτητής πρέπει να «εκπληρώσει τις οικονομικές υποχρεώσεις του απέναντι στο πανεπιστήμιο», ωστόσο δεν έχει εφαρμοστεί κάποιο χαράτσι μηνιαίου ενοικίου ή χρηματικής εγγύησης.
	ΔΙΠΑΕ	
	ΠΑΜΑΚ	
Πάτρα		Εγγύηση 200€ εφάπαξ για την παραλαβή του κλειδιού δωματίου.
Γιάννενα		Μηνιαίο ενοίκιο της τάξης των 40€. Πλέον ορίζονται ποινές για τη μη καταβολή του.
Θεσσαλία	Βόλος	Μηνιαίο ενοίκιο που ορίζεται κάθε νέο έτος.
	Λάρισα	Εγγύηση για μονόκλινο δωμάτιο: 360€ / Εγγύηση για δίκλινο δωμάτιο: 180€.
	Καρδίτσα	Εγγύηση από 150-400 βάση εισοδηματικού κριτηρίου.
Θράκη	Ξάνθη	Εγγύηση 200€ κάθε χρόνο για την παραλαβή του κλειδιού δωματίου.
	Αλεξ/πολη	Κανένα μηνιαίο ή χρηματική εγγύηση δεν δίνεται για την παραλαβή δωματίου ξενοδοχείου.
Κρήτη	Ηράκλειο	Μηνιαίο ενοίκιο της τάξης των 30-45€.
	Χανιά	Εγγύηση 50€ κάθε χρόνο για την παραλαβή του κλειδιού δωματίου.
	Ρέθυμνο	Κανένα μηνιαίο ενοίκιο ή χρηματική εγγύηση δεν δίνεται για την πρόσβαση στις εστίες.

Η πάλη για δικαιώματα μακριά από αυταπάτες και συμβιβασμούς

Οι νέοι που έρχονται από τα πιο λαϊκά στρώματα καλούνται να αντιμετωπίσουν πολλαπλά εμπόδια, αναδεικνύοντας ξεκάθαρα τους ταξικούς φραγμούς που θέτει το σύστημα, δημιουργώντας ένα πανεπιστήμιο για λίγους και εκλεκτούς. Το δικαίωμα στην στέγαση αφορά όλους τους φοιτητές διότι είναι κομμάτι του λαϊκού δικαιώματος στην δημόσια-δωρεάν εκπαίδευση για όλους. Η πάλη για δικαιώματα γίνεται με την κατάκτηση όλων των πρακτικών όρων που χρειάζονται για να μπορέσει να σπουδάσει κάποιος. Δεν είναι ένα ζήτημα που λύνεται μέσω της διαχείρισης των οικονομικών της κυβέρνησης ή του πανεπιστημίου, και της συνδιαλλαγής με τα διοικητικά όργανα.

Γενικά, τα επιδόματα που δίνει το κράτος αποτελούν έναν παραπλανητικό μέσο της κυβέρνησης ρίχνοντας «στάχτη στα μάτια» των εργαζομένων που δουλεύουν για απειροελάχιστα προς το ζην και παλεύουν καθημερινά για την επιβίωσή τους. Ο λαός δεν μπορεί να ζήσει με επιδόματα εξευτελιστικά. Αυτή η λογική πάει κόντρα στην ανάγκη του λαού για την πάλη για δικαιώματα όπως η αύξηση των μισθών, οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας κλπ. Επί του συγκεκριμένου, όσον αφορά αιτήματα περί «αύξησης του στεγαστικού επιδόματος» ή «αύξησης της χρηματοδότησης», αυτά διατυπώνονται από δυνάμεις που θεωρούν πως η πάλη των φοιτητών πρέπει να κλειστεί στα πλαίσια της εναντίωσης τους στην κακή... οικονομική διαχείριση που κάνει το κράτος και το πανεπιστήμιο. Μάλιστα πολλές, φορές οι δυνάμεις του ρεφορμισμού καλούν τον φοιτητικό κόσμο να παλέψει να γίνει «συνδιαχειριστής» των οικονομικών του πανεπιστημίου, μέσα από τη συμμετοχή σε συμβούλια ιδρυμάτων και στις συνεδριάσεις των τμημάτων.

Αυτά τα αιτήματα γεννιούνται από μια ανάλυση που θεωρεί πως αυτή τη στιγμή συντελείται η εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης. Δηλαδή ότι οι φοιτητές γίνονται «πελάτες» των εργολάβων και των ιδιωτών που κοιτάνε να τους αφαιμάξουν οικονομικά. Πώς όμως αυτό υλοποιείται, όταν μεγάλο ποσοστό των νέων πετιέται από την τριτοβάθμια εκπαίδευση, είτε μέσω της ΕΒΕ, είτε λόγω αδυναμίας να ανταπεξέλθει οικονομικά; Και συγκεκριμένα πως θα κερδοφορήσει ο εκάστοτε εργολάβος όταν ουσιαστικά... χάνει πελάτες; Από την άλλη, βλέπουμε πως ακόμα και σε πανεπιστήμια που δεν υπάρχει

εργολάβος στις εστίες, το ενοίκιο εφαρμόζεται κανονικά. Η μετακύληση του κόστους σπουδών στις πλάτες των φοιτητών συμβαίνει για να εξυπηρετήσει έναν πολύ συγκεκριμένο σκοπό: να δυσκολέψει ακόμα περισσότερο τους όρους με τους οποίους σπουδάζουμε. Η πολιτική του συστήματος δεν μπορεί και δεν αρκεί να λαμβάνεται υπόψη ως απλά ένα οικονομικό ζήτημα, ή ως ζήτημα «κακής διαχείρισης» των χρημάτων. Η στόχευση από μεριάς τους είναι ξεκάθαρη και είναι πέρα για πέρα πολιτική.

Όπως γίνεται κατανοητό, τέτοιες απόψεις πάνε κόντρα με την πραγματική ανάγκη εναντίωσης στην πολιτική του συστήματος

ΔΩΡΕΑΝ ΣΤΕΓΑΣΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

**Να αναγερθούν νέες εστίες
σε κάθε πόλη.**

**Κανένα χαράτσι-ενοίκιο
καμία εγγύηση στις εστίες.**

**Κάτω οι αντιδραστικοί
εσωτερικοί κανονισμοί.**

Καμία έξωση σε εστιακούς.

**Μηνιαίο στεγαστικό επίδομα για
όλους ως τη στεγαστική μας κάλυψη.**

**"γενικές συνελεύσεις σε όλες τις σχολές
μ'αγώνες κατακτάμε τα δικαιώματά μας"**

**Αγωνιστικές
Κινήσεις**

πολεύουμε για σπουδές-δουλειά-ελευθερίες-υγεία για όλους

που βλέπει τη νεολαία αναλώσιμη και προσπαθεί να την πετάξει έξω από την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Πιο συγκεκριμένα, δεν αρκούν αιτήματα όπως η «αύξηση του υπάρχοντος φοιτητικού στεγαστικού επιδόματος» καθώς δεν βάζει τη νεολαία σε διαδικασία οργάνωσης, διεκδίκησης και πάλης. Στόχος θα έπρεπε να είναι η άμεση κάλυψη των στεγαστικών αναγκών των φοιτητών με ανεγέρσεις νέων εστιών και παροχή δωματίων σε όλους τους φοιτητές μέχρι την ολοκλήρωσή τους. Το δικαίωμα στην στέγαση είναι καθολικό, αφορά όλους τους φοιτητές και όχι μόνο όσους το έχουν ανάγκη, όπως ειπώνεται τόσο από τις δυνάμεις του ρεφορμισμού, όσο και από συστημικές δυνάμεις.

Η «αύξηση της χρηματοδότησης» του πανεπιστημίου, που κάποιοι επικαλούνται ως λύση σε όλα τα προβλήματα, δεν εξασφαλίζει δικαιώματα στους φοιτητές,

καθώς πολύ συχνά παρατηρούμε ότι διατίθεται σε έρευνες και προγράμματα τα οποία έχουν στόχο την βελτιστοποίηση της εικόνας του πανεπιστημίου. Κοινή ανάγκη της νεολαίας είναι η άμεση και μόνιμη κάλυψη του στεγαστικού της ζητήματος και μέχρι να γίνει αυτό η κατοχύρωση επιδόματος προς όλους τους φοιτητές, και όχι σε «κάποιους παραπάνω» από όσους το παίρνουν ήδη, όπως αιτείται η ρεφορμιστική αριστερά. Είναι γνωστό πως τα επιδόματα του κράτους έχουν μια σειρά φίλτρα, όπως το ποσοστό περασμένων μαθημάτων ανά εξάμηνο, οι βαθμοί, τα έτη σπουδών κλπ. Ένας συγκροτημένος αγώνας με χαρακτηριστικά διεκδίκησης, πρέπει να παλεύει για όλους χωρίς να θέτει οικονομικά ή άλλα κριτήρια που βάζουν τους φοιτητές σε έναν διαγωνισμό μεταξύ τους ώστε να αποδείξουν την φτώχεια τους σε σύγκριση με τους συναδέλφους τους.

Το σύστημα αφήνει το λαό «ξεσπιτωμένο»

Το στεγαστικό χτυπάει όλο και περισσότερο τον λαό κάνοντας δυσβάσταχτο το κόστος στέγασης, την ίδια ώρα που τα εισοδήματα είναι πολύ χαμηλά και οι τιμές των διαμερισμάτων απλησίαστες. Ωστόσο, τα σπίτια τα οποία έχουν πιο «φιλικές» τιμές βρίσκονται σε τραγική κατάσταση και χρήζουν τεράστιων και κοστοβόρων ανακαινίσεων.

Η ακρίβεια μας αποδεικνύει κάθε μέρα ότι ήρθε για να μείνει. Οι ανάγκες της καθημερινότητας είναι τόσες που δεν αρκεί το μεροκάματο. Η κατάσταση που δημιουργεί η πολιτική τους συστήματος αναγκάζει τον εργαζόμενο να δουλεύει εξαντλητικά ωράρια για ανεπαρκείς μισθούς, προσπαθώντας να εξασφαλίσει στον ίδιο τα βασικά αγαθά. Την κρίση του συστήματος την φορτώνεται ο λαός, ενώ τα μεγάλα κεφάλαια είναι αυτά που συνεχίζουν να πλουτίζουν. Η χρήση πολλών διαμερισμάτων ως Airbnb ή άλλες τουριστικές υποδομές, έχουν καταλάβει ένα μεγάλο μέρος ακινήτων. Ο τουρισμός αποτελεί την «βαριά βιομηχανία» της χώρας, ενώ οι διακοπές αποτελούν είδος πολυτέλειας για ένα μεγάλο μέρος του λαού. Η πολιτική της ακρίβειας, της φτώχειας και την ανεργίας είναι αυτή που εξαναγκάζει τον λαό να μείνει σπίτι του και ας προσπαθούν να μας πείσουν ότι είναι επιλογή του, προμοτάροντας το με τον όρο «staycation», που προβάλλει

ως κάτι θεμιτό τις διακοπές... στο σπίτι. Η εξαρτημένη οικονομία της Ελλάδας στρέφει τα βλέμματα στους εκατομμύρια ξένους τουρίστες που επισκέπτονται κάθε χρόνο την χώρα, με τους ντόπιους να γίνονται θυσία στον βωμό του τουρισμού. Έτσι, τα Airbnb πολλαπλασιάζονται, ενώ τα σπίτια για το λαό λιγοστεύουν ή είναι υπόγεια διαμερίσματα μέσα στη μούχλα με άθλιες συνθήκες διαβίωσης.

Πέρα από όλα αυτά, τα τελευταία χρόνια το κράτος κινείται αποφασιστικά στο κομμάτι των εξώσεων και των πλειστηριασμών. Με εισαγγελείς και αστυνομικούς να πετάνε βία κόσμο από τα σπίτια τους, βάση διατάξεων που έχουν περάσει κυβερνήσεις όλα αυτά τα χρόνια. Αρπάζουν τα σπίτια του λαού με το έτσι θέλω για να τα βάλουν σε πλειστηριασμούς προς τα συμφέροντα του κεφαλαίου, αδιαφορώντας για το αν θα μείνει κόσμος στον δρόμο. Είναι ξεκάθαρο πως μέσω της τρομοκρατίας και του εκφοβισμού θέλουν να εφαρμόσουν τη βάρβαρη πολιτική τους. Ωστόσο, ο αλληλέγγυος κόσμος σε γειτονιές και συνοικίες έχει καταφέρει πολλές φορές να μπλοκάρει τέτοιες πράξεις, δείχνοντας ότι την αποφασιστικότητα της πάλης για το δικίο του λαού.

Η διέξοδος για τη νεολαία στον μαζικό και οργανωμένο αγώνα

Η φοιτητική ιδιότητα θα έπρεπε να είναι συνυφασμένη με δικαιώματα όπως η πρόσβαση σε δωρεάν σίτιση-στέγαση-μεταφορές-συγγράμματα, για όλους τους λόγους που προαναφέρθηκαν. Η κυβέρνηση και το σύστημα θέλουν με «νύχια και με δόντια» να πάρουν πίσω δικαιώματα που έχουν κερδηθεί με αγώνες. Το ανάχωμα σε αυτή την επίθεση είναι η μαζική και οργανωμένη πάλη, όπως μας δείχνει και το παρελθόν σε παρόμοιες καταστάσεις, σε συμπόρευση με σύμμαχα στρώματα. Ο αγώνας για το δικαίωμα στην δημόσια-δωρεάν εκπαίδευση για όλους, η πάλη ενάντια στην πολιτική των ταξικών φραγμών, οφείλουν να ξεδιπλωθούν με αιτήματα πάλης που στέκονται μακριά από λογικές συμβιβασμού και υποταγής. Να λυθεί άμεσα και με ευθύνη του κράτους το ζήτημα της στέγης των φοιτητών με αποκατάσταση «κλειστών» δωματίων στις εστίες, με ανέγερση νέων εστιών σε κάθε πόλη! Να απαιτήσουμε μηνιαία κάλυψη του κόστους του ενοικίου μέχρι να έχουν όλοι δωμάτιο σε εστίες κόντρα στην κοροϊδία των επιδομάτων της κυβερνητικής πολιτικής. Η μαζικοποίηση των συλλογικών διαδικασιών είναι αναγκαία στην πάλη για την ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής τους. Μέσα από τον οργανωμένο αγώνα μπορούν να καταφερθούν νίκες και να δοθεί λύση στο στεγαστικό πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο κάθε φοιτητής. Χωρίς αυταπάτες για το τι συντελείται αυτή τη στιγμή στην εκπαίδευση, η συσπείρωση των φοιτητών και η πάλη για δικαιώματα είναι το αναγκαίο για να μπορεί ο καθένας να ζει και να σπουδάζει με ανθρώπινους όρους.

Φασιστικοποίηση ή αλλιώς πώς τρομοκρατούνται οι αγώνες;

Γιώργος Τσάμης
(ΜΕΥ Ιωαννίνων)
Ανδριάννα Μπουτζιώνα
(Ιατρική Ιωαννίνων)

Σε μια περίοδο γενικευμένης κρίσης του καπιταλιστικού-ιμπεριαλιστικού συστήματος, το κεφάλαιο έχει εντείνει με τον πιο βάρβαρο τρόπο την επίθεσή του στο λαό και την νεολαία. **Το πλαίσιο είναι δύο ενεργά πολεμικά μέτωπα, άκρατη επίθεση και λεηλασία στους όρους ζωής, καταστολή, αστυνομοκρατία, πάρισμα ελευθεριών.** Προσπαθεί να πάρει πίσω τα δικαιώματα που κατέκτησε το λαϊκό-εργατικό κίνημα τον προηγούμενο αιώνα και παράλληλα να χτυπήσει τους αγώνες που εξελίσσονται, αλλά και την ίδια δυνατότητα του λαού και της νεολαίας να αγωνίζεται. Το σύστημα δεν έχει αφήσει στην «απ' έξω» κανέναν και τα παραδείγματα είναι πολλά. **Κατάργησε το άσυλο** και μάλιστα την περίοδο της καραντίνας επέβαλλε ασφυκτικά μέτρα αστυνομοκρατίας, απαγόρευσε και κατέστειλε διαδηλώσεις και πέρασε μια σειρά αντιδραστικών νόμων. Χτύπησε και κατέστειλε μαθητικές και φοιτητικές κινητοποιήσεις, βάζοντας τα ΜΑΤ να σπάσουν καταλήψεις και εφάρμοσε πειθαρχικές διώξεις σε μαθητές και φοιτητές που αγωνίζονται. Πιο πρόσφατο παράδειγμα, το χτύπημα στο ΑΠΘ, όπου όταν ο Σύλλογος Οικότροφων Φοιτητών έκανε κινητοποίηση μετά από πτώση ασανσέρ στις εστίες δέχθηκε επίθεση από δυνάμεις της αστυνομίας, που κατέληξε σε διώξεις 5 φοιτητών. Ταυτόχρονα, διώκει εκπαιδευτικούς για συνδικαλιστική δράση, οι οποίοι αγωνίζονται ενάντια στην αξιολόγηση που εφαρμόζεται στα σχολεία, και τους απειλεί με απόλυση.

Το σύστημα για να χτυπήσει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες μας και να διασφαλίσει ότι δεν θα βρίσκει αντίσταση απέναντί του, αξιοποιεί την φασιστικοποίηση της δημόσιας και πολιτικής ζωής. **Επιστρατεύει τους μηχανισμούς καταστολής να επιτεθούν βίαια στις κινητοποιήσεις και τους λαϊκούς αγώνες και ταυτόχρονα σκληραίνει το νομοθετικό πλαίσιο και τις ποινικές διώξεις.** Έτσι στην συνεχιζόμενη απεργία των εργατών της «Μαλαματίνα», βάζοντας σε πλήρη εφαρμογή τον ν. Χατζηδάκη, χρησιμοποίησε βίαιη καταστολή, με ΜΑΤ και κλούβες να χτυπήσουν και να συλλάβουν απεργούς εργάτες και αλληλέγγυους, ώστε να επιβάλλει την απεργοσπασία. Με αντίστοιχη βαρβαρότητα επιτέθηκε στον αγώνα των φοιτητών ενάντια στον ν. Πιερρακάκη και την ίδρυση ιδιωτικών πανεπιστημίων. Καταπάτησε το άσυλο, βάζοντας μια σειρά αστυνομικών δυνάμεων να σπάσουν καταλήψεις, και έχοντας στο νομοθετικό του οπλοστάσιο τους νόμους Κεραμέως που προβλέπουν πειθαρχικά και φοιτητοδικαία, συνέλαβε φοιτητές, ενώ χτύπησε τις μαζικές διαδηλώσεις, με τα ΜΑΤ να ρίχνουν χημικά και να ανοίγουν κεφάλια. Ποινικοποιώντας την απεργία και τις διαδηλώσεις, η κυβέρνηση, για λογαριασμό του συστήματος, επιχειρεί να βγάλει παράνομη κάθε μορφή αντίστασης και διεκδίκησης. Για αυτό κλιμακώνει το ασφυκτικό

κό πλαίσιο ελέγχου των σωματείων που είχε ψηφίσει ο Σύριζα, προσπαθεί να διαλύσει τους φοιτητικούς συλλόγους με τα Συμβούλια Κεραμέως, θεσπίζει νέο, πιο αντιδραστικό, Ποινικό Κώδικα.

Πού στοχεύει η φασιστικοποίηση;

Η αντιδραστική πολιτική στροφή που περιγράφεται, η ένταση της φασιστικοποίησης έχει διπλή στόχευση. Να καταστείλει από την μία κάθε κινητοποίηση, κάθε αγώνα που ξεδιπλώνεται στο σήμερα. Οποιοδήποτε τολμά να σηκώσει κεφάλι απέναντι στην βαρβαρότητα που βιώνουμε καθημερινά. Και από την άλλη να τρομοκρατήσει τον λαό και την νεολαία, να τους απομακρύνει από τις συλλογικές τους διαδικασίες και από τα συλλογικά τους όργανα, από το πεδίο δηλαδή όπου οργανώνεται η πάλη και να αποτρέψει τους μελλοντικούς αγώνες.

Πού οφείλεται η ένταση της φασιστικοποίησης;

Η ένταση της φασιστικοποίησης εντάσσεται στις συνολικές επιδιώξεις του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού στην συγκεκριμένη ιστορική περίοδο και με τους συγκεκριμένους ταξικούς συσχετισμούς που την χαρακτηρίζουν. Στην περίοδο, δηλαδή, όπου το καπιταλιστικό-ιμπεριαλιστικό σύστημα βρίσκεται σε σήψη και το μόνο που έχει να μας υποσχεθεί είναι ένα μαύρο και αβέβαιο μέλλον, ενώ παράλληλα το κομμουνιστικό-εργατικό κίνημα δεν βρίσκεται στο προσκήνιο, αναβαθμίζει την επίθεση στα λαϊκά δικαιώματα και τις κατακτήσεις. Ακριβώς επειδή δεν έχουν τίποτα να μας τάξουν απέναντι σε όλη αυτή την κατάσταση, η φασιστικοποίηση πάει χέρι-χέρι με την επίθεση. Δεν αποτελεί την επιλογή μιας κακιάς ή φασίζουσας κυβέρνησης, όπως ερμηνεύεται από άλλους χώρους της αριστεράς και της αναρχίας. Παρόλο που η κυβέρνηση της ΝΔ ως παραδοσιακά δεξιό αστικό κόμμα έχει την «νομιμοποίηση» να προχωρήσει με πιο γρήγορους ρυθμούς αυτήν την πολιτική, χωρίς να έχει «βαρίδια» ενός «αριστερού» προσώπιου, όπως στην περίπτω-

ση του Σύριζα. Άλλωστε όλες οι κυβερνήσεις και οι εκάστοτε υπουργοί έχουν καταστείλει αγώνες και έχουν συμβάλει στην ψήφιση νόμων που σκληραίνουν το πλαίσιο ζωής, συνδικαλιστικής και πολιτικής δράσης, με οφθαλμοφανή παραδείγματα την ψήφιση νόμου που χτυπά την απεργία και το χτύπημα του ασύλου επί Σύριζα.

Όσο το σύστημα φιμώνει τις αριστερές φωνές, αφήνει χώρο στους φασίστες!

Στο πλαίσιο παρατεταμένης φτωχοποίησης και εξαθλίωσης των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, και ενώ το κεφάλαιο δεν αφήνει τις αριστερές φωνές να ακουστούν και διώκει όποιον αγωνίζεται, επιτρέπει συνειδητά την άνοδο της ακροδεξιάς. Παρά την υποτιθέμενη καταδίκη της Χρυσής Αυγής, φασιστικά μορφώματα βρίσκονται στο κοινοβούλιο και φασιστικές ομάδες

εμφανίζονται στις γειτονιές και στα σχολεία. Στην περίπτωση της χώρας μας, η οποία είναι διπλά εξαρτημένη από τους αμερικάνους και τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, το σύστημα χρησιμοποιεί την «επίσημη» ακροδεξιά ως δεκανίκι, για να ψηφίζει αντιλαϊκούς και αντεργατικούς νόμους στην βουλή. Προωθεί τις μαύρες και φασιστικές ιδέες, με στόχο να διοχετεύσει την οργή του λαού ενάντια των συμμάχων του, όπως είναι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες, και να τον απομακρύνει από τον δρόμο του αγώνα.

Στην φασιστικοποίηση απαντάμε με αγώνες!

Το σύστημα για να επιβάλλει την κυριαρχία του και να προχωράει την επίθεση στα δικαιώματά μας, καταστέλλει αγώνες, διώκει αγωνιστές, και χτυπά την δυνατότητα του λαού να παλέψει. Σε αυτά τα πλαίσια η μόνη αποτελεσματική απάντηση που μπορεί να δοθεί είναι σε κινηματική κατεύθυνση. Η στοχοποίηση του εκάστοτε υπουργού ή κυβέρνησης λειτουργεί αποπροσανατολιστικά, αφού αντιμετωπίζει αυτή την πολιτική μεμονωμένα, χωρίς να την εντάσσει στην συνολική πολιτική του συστήματος και καταλήγει σε αυταπάτες περί πιο «φιλολαϊκών» διαχειριστών. Έτσι η πάλη ενάντια στην φασιστικοποίηση είναι άμεσα συνδεδεμένη με τον αγώνα του λαού και της νεολαίας για ζωή με δικαιώματα. Μόνο με την ενίσχυση της κατεύθυνσης του αγώνα και την μαζική πάλη θα μπορέσει ο λαός να ανατρέψει τους νόμους που χτυπούν τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, να υπερασπιστεί τα μέσα πάλης του, τις απεργίες, τις καταλήψεις και τις διαδηλώσεις και να οικοδομήσει όρους σύγκρουσης και αναμέτρησης με το σύστημα της εκμετάλλευσης και της βαρβαρότητας.

Αγώνας για μια λεύτερη Παλαιστίνη

Κοσμάς Νικολάου
(ΗΜΜΥ Βόλου)

Το ιστορικό υπόβαθρο

Η περιοχή της Μέσης Ανατολής αποτελούσε πάντα στρατηγικό σημείο για τους ιμπεριαλιστές και είχε μπει στο στόχαστρο του. Στην προσπάθεια να παίξουν κυρίαρχο ρόλο στην περιοχή, χρησιμοποίησαν Εβραίους πρόσφυγες και έθρεψαν την ιδεολογία του σιωνισμού. Με τη μέθοδο των εποικισμών (βίαια έξωση παλαιστινίων απ' τα σπίτια τους και εγκατάσταση Ισραηλιτών στη θέση τους) εκατοντάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι κατέληξαν σε προσφυγικούς οικισμούς είτε στην ίδια τους τη χώρα είτε σε γειτονικές. Το σιωνιστικό κράτος απ' την ίδρυσή του το '48, θεωρώντας τις άλλες εθνότητες κατώτερες απ' τη δικιά τους, σφαγιάζει καθημερινά παλαιστίνιους. Τελικά, με τον πόλεμο των έξι ημερών χωρίζει την Παλαιστίνη στη Δυτική Όχθη και στη Λωρίδα της Γάζας.

Ο λαός της Παλαιστίνης βλέποντας ότι η αντίσταση ενάντια στους κατακτητές του αποτελεί ζήτημα ζωής οργανώνει τον εθνικοαπελευθερωτικό του αγώνα. Τις δύο βασικές οργανώσεις αποτελούν η Φατάχ και το Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PFLP). Η τελευταία μέχρι σήμερα στέκεται στο πλευρό του αγωνιζόμενου παλαιστινιακού λαού και πολεμάει με το όπλο στο χέρι για μια ελεύθερη Παλαιστίνη, στην οποία ο λαός και η εργατική τάξη θα είναι αφέντες στον τόπο τους.

Η Φατάχ από την δεκαετία του '60 πρόδωσε πάμπολλες φορές αυτό το κίνημα αντίστασης. Αναζήτησε συμμάχους στα γειτονικά αραβικά καθεστώτα (των οποίων οι αστικές τάξεις τάσσονται κατά του Ισραήλ, θέλοντας να διαφυλάξουν τα δικά τους συμφέροντα και μόνο, τη στιγμή που κι οι ίδιες έχουν διαπράξει εγκλήματα κατά των Παλαιστίνιων ανταρτών και προσφύγων) και επιδίωξε συμβιβαστικές (ατιμωτικές στην ουσία) λύσεις με τη «διεθνή κοινότητα». Θα φτάσει μέχρι και στο σημείο να λήξει την πρώτη Ιντιφάντα (μεγαλειώδης εξέγερση λαού και νεολαίας που ξέσπασε το '87 με αφορμή δολοφονίες Παλαιστίνιων εργατών) το '93 με την «ειρηνευτική διαδι-

κασία» του Όσλο, στην οποία θα παραχωρηθούν στην Παλαιστίνη το 22% των ιστορικών της συνόρων, ενώ η επικυριαρχία του Ισραήλ συνεχίζεται και οι εποικισμοί εντείνονται.

Η υποχώρηση της αριστεράς και η ανεμπιστοσύνη στη Φατάχ, οδήγησαν στη δημιουργία νέων αντάρτικων οργανώσεων με θρησκευτικό χαρακτήρα. Αυτή που βρήκε σημαντικό έρεισμα στον λαό είναι η Χαμάς, μια συντηρητική οργάνωση που παλεύει για ισλαμικό παλαιστινιακό κράτος. Σημειώσεων, ότι και οι ίδιοι ιμπεριαλιστές και οι σιωνιστές στήριξαν την Χαμάς για να χτυπήσει με τη σειρά της άλλες επαναστατικές αριστερές οργανώσεις, η οποία, όμως, ξέφυγε απ' τον έλεγχο τους και αυτονομήθηκε.

Ένας χρόνος κλιμάκωσης της σφαγής, αλλά και ξεσπάσματος νέου αγώνα

Καθώς οι ιμπεριαλιστές και το μαντρόσκυλό τους σταθερά προσπαθούσαν να «θάψουν» το παλαιστινιακό ζήτημα, αφού ο αγωνιζόμενος Παλαιστινιακός λαός χαλούσε τα σχέδιά τους στην περιοχή, η 7η Οκτώβρη αποτέλεσε ύστατη προσπάθεια να ανακαινισθεί το ζήτημα από την μεριά της αντίστασης.

Με πρόσχημα τις ενέργειες της Χαμάς, πριν ένα χρόνο το Ισραήλ κλιμάκωσε τη σφαγή και την καταπίεση αυτού του πολύπαθου λαού. Ονόμασαν τη Χαμάς τρομοκρατική οργάνωση και προώθησαν το αφήγημα του «αμυνόμενου» Ισραήλ για να χτυπήσουν συνολικά την Παλαιστινιακή αντίσταση. Με την αμέριστη στήριξη των ιμπεριαλιστών αλλά και εξαρτημένων χωρών, όπως η δική μας, συνέχισαν μια γενοκτονία άνευ προηγουμένου. Στη Δυτική Όχθη συνέχισαν τους εποικισμούς και την τρομοκρατία. Στη Γάζα βομβάρδισαν νοσοκομεία, σχολεία, προσφυγικούς καταυλισμούς. Οδήγησαν τους πρόσφυγες στη νότια Γάζα (Ράφα) με σκοπό να εκκενωθεί η Λωρίδα και τους βομβάρδισαν κι εκεί.

Οι λαοί του κόσμου εδώ κι ένα χρόνο βγαίνουν στους δρόμους και φωνάζουν «Λευτεριά στην Παλαιστίνη». Η νεολαία σε Ευρώπη κι Αμερική στέκεται αλληλεγγύη στην παλαιστινιακή αντίσταση. Σε περιπτώσεις, κυβερνήσεις πιέζονται από μαζικές κινητοποιήσεις να αναγνωρίσουν παλαιστινιακό κράτος και να διακόψουν τις συνεργασίες τους με το Ισραήλ (Μεξικό, Ιρλανδία). Οι Παλαιστίνιοι δυναμώνουν από αυτό το κύμα διεθνιστικής αλληλεγγύης και συνεχίζουν σθεναρά την αντίστασή τους.

Οι ρεφορμιστικές αντιλήψεις στέκονται εμπόδιο στο κίνημα αλληλεγγύης

Η αλήθεια είναι ότι δεν λείπουν και οι λάθος κατευθύνσεις με ευθύνη της ρεφορμιστικής αριστεράς, η οποία δεν σηκώνει το καθήκον της ανασυγκρότησης ενός αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου. Αντ' αυτού, προτιμάει να προτείνει στο σύστημα διάφορους τρόπους για να αντιμετωπίσει την ίδια του την κρίση.

Η πιο βλαβερή για το κίνημα απ' αυτές τις απόψεις είναι η λύση των δύο κρατών «παλαιστινιακό κράτος στα σύνορα του '67» (μετά τον πόλεμο των έξι ημερών). Αυτή η άποψη πέρα του ότι έχει υιοθετηθεί σαν πιθανή λύση απ' το σύστημα πολλές φορές (ΟΗΕ, ΗΠΑ, κ) αποτελεί και γραμμή του ΚΚΕ και άλλων οργανώσεων της αριστεράς. Αυτή η «λύση» αναγνωρίζει το κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ, που παίζει το ρόλο του μαντρόσκυλου των ΗΠΑ στην περιοχή, ενώ αποδέχεται την κατοχή. Αποτελεί αγκάθι για τους Παλαιστίνιους, οι οποίοι θα συνεχίσουν να είναι κυνηγημένοι στην ίδια τους τη χώρα από τους σιωνιστές φονιάδες.

Παρόμοια είναι και η πασιφιστική αντίληψη της «κατάπαυσης πυρός». Μια τέτοια άποψη δεν μπορεί να διανοηθεί ότι ο ρόλος ύπαρξης του Ισραήλ είναι να εξολοθρευτεί την Παλαιστίνη, αλλά και να επιτίθεται σε γειτονικές χώρες, όποτε βρίσκει ευκαιρία. Συνεπώς, μια φωνική μηχανή δεν πρόκειται ποτέ να παύσει πυρ.

Ο αγώνας για μια λεύτερη Παλαιστίνη δεν τελείωσε

Το παλαιστινιακό ζήτημα δεν θα λυθεί παρά μόνο όταν ελευθερωθεί ολόκληρη η Παλαιστίνη απ' το ποτάμι ως τη θάλασσα. Αυτό θα το καταφέρει ο ένοπλος δίκαιος αγώνας ενός λαού που παρ' όλο το μαρτύριό του δεν σκύβει το κεφάλι στους φονιάδες του. Οι μάζες λαού και νεολαίας θα συνεχίσουν να είναι με την πλευρά της Παλαιστίνης. Χρειάζεται, όμως, η αλληλεγγύη να είναι κινηματική. Χρειάζεται ο κόσμος να μπολιαστεί με τις αξίες της οργανωμένης πάλης. Μέσα από συνελεύσεις στα σωματεία και στους συλλόγους του να μην πάψει ποτέ να μιλάει για την Παλαιστίνη. Τίποτα πιο αλληλέγγυο δεν υπάρχει από την πάλη ενάντια στους φονιάδες-ιμπεριαλιστές και τους πολέμους τους.

Να βγάλουμε μπροστά τα προτάγματα για μια λεύτερη Παλαιστίνη, για ένα ενιαίο παλαιστινιακό κράτος. Να απαιτήσουμε η Ελλάδα να μην έχει εμπλοκή στο μακελειό στη Μέση Ανατολή. Είμαστε με το δίκιο των λαών που αγωνίζονται, με το δίκιο των λαών όλου του κόσμου.

Η Ουκρανία ακόμα ματοκυλίζεται. Ανάγκη οι λαοί του κόσμου Να σταθούν πάλι αλληλέγγυοι στο πλευρό της

Στέφανος Αρναουτίδης
(Πληροφορική ΠΑΠΕΙ)

Περίπου δύομισι χρόνια έχουν περάσει από την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία. Οι συνέπειες αυτού του πολέμου έχουν οδηγήσει σε αμέτρητες υλικές καταστροφές και θανάτους. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη πολεμική σύρραξη μετά την λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και την αναζωπύρωση πολεμικών μετώπων στην Ευρώπη 20 χρόνια μετά τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις στη Γιουγκοσλαβία.

Πως έχουν τα πράγματα

Οι δύο κύριες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις ΗΠΑ και Ρωσία έχουν μετατρέψει την Ουκρανία στο βασικό μέτωπο αναμέτρησής τους. Οι ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, ενισχύουν το φασιστικό καθεστώς Ζελένσκι (που ανέλαβε την εξουσία με πραξικόπημα τον Φλεβάρη του 2014) και το αξιοποιούν ως μαριονέτα για την διεξαγωγή πολεμικών επιχειρήσεων. Η Ρωσία εμπλέκεται η ίδια στη σύρραξη σε αντίθεση με παλαιότερους πολέμους, στους οποίους και οι δυο ιμπεριαλιστές συγκρούονταν δια αντιπροσώπων (βλέπε Συρία).

Παρά τις ανακοινώσεις κομματιών των αστικών τάξεων, για αποκλιμάκωση και παύση του πολέμου, καμία πλευρά δεν δέχεται να θυσιάσει τα συμφέροντά της στην περιοχή και να οδηγηθεί σε αποδυνάμωση της θέσης της. Έτσι η κατάσταση επιδεινώνεται, βάζοντας σε άμεσο κίνδυνο τους λαούς της περιοχής.

Αυτό φαίνεται από τη στάση και των δύο αντιπάλων. Από την μια πλευρά, οι ΗΠΑ προσπαθούν να ενισχύσουν την παρουσία τους με την ένταξη χωρών στο ΝΑΤΟ, όπως της Φιλανδίας τον Απρίλιο του 2023 και της Σουηδίας τον Μάρτιο του 2024, καθώς και με την εγκατάσταση πολεμικού υλικού σε χώρες της Ανατολικής Ευρώπης (Ρουμανία). Επίσης, προβαίνουν τόσο σε σταθερές κινήσεις αποδυνάμωσης της Ρωσίας με την επιβολή εμπορικών κυρώσεων, όσο και σε κινήσεις κλιμάκωσης του πολέμου, όπως την παραχώρηση άδειας στην Ουκρανία για

επίθεση στο εσωτερικό της Ρωσίας με την χρήση νατοϊκών όπλων μεγάλης εμβέλειας. Η Ρωσία απ' την άλλη πλευρά της έχει απειλήσει με πιθανότητα εισβολής και σε άλλες γειτονικές χώρες, λόγω της ένταξής τους στο ΝΑΤΟ. Επιπρόσθετα Απειλεί με την χρήση πυρηνικών όπλων, σύμφωνα με την νέα πρόταση νόμου της ρώσικης κυβέρνησης.

Η αντανάκλαση του πολέμου στο εσωτερικό των ΗΠΑ και η εμπλοκή της χώρας μας

Ο πόλεμος στην Ουκρανία επηρεάζει τις εξελίξεις και στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Ένα μεγάλο κομμάτι της αντιπαράθεσης των δύο κομμάτων επικεντρώνεται στην πολιτική που θα ακολουθήσουν οι ΗΠΑ στο μέτωπο της Ουκρανίας. Από την μια πλευρά οι Δημοκρατικοί εκφράζουν στήριξη στη συνέχιση του πολέμου και την ενίσχυση του ουκρανικού καθεστώτος, με σκοπό να ενισχύσουν την θέση των ΗΠΑ στην περιοχή. Από την άλλη οι Ρεπουμπλικάνοι με εθνικιστικά συνθήματα τάσσονται αρνητικά στην προοπτική περαιτέρω στήριξης της Ουκρανίας.

Ωστόσο ακριβώς επειδή ο πόλεμος αποτελεί καθοριστικό σημείο για τους συσχετισμούς των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που θα προκύψουν, έχουν βγει στην επιφάνεια οι αντιθέσεις και οι διαφωνίες που διέπουν την αστική τάξη της Αμερικής και τα αδιέξοδα που τις συνοδεύουν. Χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτών των αντιθέσεων αποτελούν η απόπειρα δολοφονίας του Τραμπ και η αντικατάστασή του Μπάιντεν με την Καμάλα Χάρις. Ένα είναι σίγουρο, ότι παρόλες τις εσωτερικές αντιθέσεις, ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός συνεχίζει να απαντάει τα αδιέξοδα του με κλιμάκωση.

Η Ελλάδα, ως εξαρτημένη χώρα από ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ, στηρίζει κι αυτή την πλευρά της Ουκρανίας με αποστολή πολεμικού εξοπλισμού. Ακριβώς επειδή η χώρα αποτελεί μια απέραντη στρατιωτική βάση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, η Ελλάδα ήταν απ' τις πρώτες χώρες που στήριξαν το ουκρανικό καθεστώς, τόσο κατά την διάρκεια του πραξικοπήματος του 2014, όσο και σήμερα. Μέχρι και τα φασιστικά τάγματα Αζόφ έβαλαν στην βουλή. Η εμπλοκή της Ελλάδας στον πόλεμο εγκυμονεί κινδύνους για τον λαό και την νεολαία, καθώς έχουν υπάρξει κατά καιρούς απειλές από την ρώσικη πλευρά για αντίποινα σε βάσεις και χώρες που στρέφονται ενάντια στην Ρωσία, με χαρακτηριστικό παράδειγμα την βάση της Αλεξανδρούπολης.

Η απάντηση της αριστεράς και τα ουσιαστικά επίδικα της αντιπολεμικής-αντιιμπεριαλιστικής πάλης

Αν λάβουμε υπόψη την βαρύτητα των εξελίξεων στο μέτωπο της Ουκρανίας, θα καταλάβουμε πως, η στάση της αριστεράς διεθνώς αλλά και στη χώρα μας είναι προβληματική και δεν ανταποκρίνεται στις ανάγκες και τις ευθύνες που απορρέουν από αυτό το ζήτημα. Από την μία πλευρά τοποθετεί ορισμένων δυνάμεων που αναζητούν σωτήρα στο πρόσωπο της Ρωσίας, καταλήγουν στην τυφλή στήριξη των πολεμικών ενεργειών της και στην παράβλεψη ή και άρνηση του ιμπεριαλιστικού της χαρακτήρα. Κάποιοι άλλοι θεωρούν ότι λύση στους πολέμους είναι η ύπαρξη πολλών ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (πολυπολικότητα) και καταλήγουν στην τυφλή στήριξη κάποιων ιμπεριαλιστών έναντι άλλων, υπονοώντας πως οι λαοί... έχουν ανάγκη από προστάτες! Από την άλλη πλευρά υπάρχουν τοποθετήσεις όπως του ΚΚΕ που ανάγουν την ίδια την Ουκρανία σε ιμπεριαλιστική δύναμη και άρα τον πόλεμο που διεξάγεται εκεί ιμπεριαλιστικό, οδηγώντας σε λάθη στην κατανόηση των εξελίξεων που οδήγησαν στην πολεμική σύρραξη, καθώς και σε λανθασμένες στάσεις σχετικά με την οικοδόμηση και ανάπτυξη αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

Η μόνη ελπιδοφόρα προοπτική για τους λαούς είναι η οικοδόμηση του απαιτούμενου αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού μετώπου, το οποίο θα αντιτίθεται σε λογικές επιλογής ιμπεριαλιστικών στρατοπέδων. Ο λαός πρέπει να παλέψει ενάντια στην εμπλοκή της χώρας σε πολεμικά μέτωπα και σχέδια, ενάντια στον πόλεμο και για την απομάκρυνση τόσο των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ από την περιοχή όσο και της Ρωσίας. Χρειάζεται να προβάλλουμε τη φιλία και την ειρήνη των λαών ενάντια σε κάθε προσπάθεια στοίχισης τους πίσω από τα πολεμοκάπηλα των σφαγιαστών τους. Ενός κινήματος που θα υπερασπίζεται πως οι λαοί δεν έχουν ανάγκη από προστάτες και θα τους καλεί να στηριχτούν στις δικές τους δυνάμεις!

50 χρόνια από την διχοτόμηση της Κύπρου

Θάλεια Τζοβάρα
(Ιατρική Ιωαννίνων)

Η κουβέντα που ανοίγει με αφορμή το κλείσιμο των 50 χρόνων από την διχοτόμηση της Κύπρου προσεγγίζεται από πολλές μπάντες. Το ζήτημα, όμως, δεν πρέπει να ανοίγει με επετειακό χαρακτήρα, ούτε με την οπτική των μισαλλόδοξων και σοβινιστικών προσεγγίσεων που του προσδίδουν τα επιτελεία της αστικής τάξης. Κόντρα στον εθνικιστικό οχτό και την διχόνοια που χρόνια σπέρνουν, είναι σημαντικό να αποκαλυφθεί η παρέμβαση των ιμπεριαλιστών στο ζήτημα και ευρύτερα στην περιοχή και ο ρόλος των αντιδραστικών φιλοδοξιών της τουρκικής και της ελληνικής αστικής τάξης. Ακόμα πιο σημαντικό είναι να δούμε την πάλη του κυπριακού λαού -και όχι μόνο- για ανεξαρτησία από ξένα και ντόπια δεσμά.

Η Κύπρος «ξέφραγο αμπέλι» των ιμπεριαλιστικών διαθέσεων

Από την αρχή της σύγχρονης ιστορίας της, λόγω της γεωπολιτικής θέσης της, η Κύπρος αποτελεί σημείο εκμετάλλευσης των ιμπεριαλιστών για τα σχέδιά τους στην περιοχή (Μεσόγειος και Μ. Ανατολή). Η ιστορία της εξάρτησής της ξεκινά το 1878 με την αποικιοκρατία της από την Αγγλική αυτοκρατορία, συνεχίζει μετά τον Β' ΠΠ με την βρετανική κατοχή και με τους Αμερικάνους ιμπεριαλιστές να δείχνουν διαθέσεις για το νησί, φτάνει στην διχοτόμηση -πάγιος στόχος των ιμπεριαλιστών. Στο σήμερα η Κύπρος επιχειρείται να είναι το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» του ΝΑΤΟ.

Αντίστοιχα, από την απαρχή της εξάρτησής της ο Κυπριακός λαός έχει δώσει μεγαλειώδεις αντιαποικιακούς αγώνες, με βίαιη αντιμετώπιση, με διώξεις και φυλακίσεις μίας σειράς κομμουνιστών και αριστερών αγωνιστών αλλά και με συνεχή προσπάθεια από τις αστικές τάξεις να εγκολληθεί η αντιαποικιακή πάλη από εθνικιστικές και σοβινιστικές ομάδες.

Έχει σημασία σε αυτό το σημείο να γίνει ξεκάθαρο ότι η διχοτόμηση της Κύπρου ούτε έπεσε από τον ουρανό, ούτε προκύπτει ως λύση για δύο λαούς που δεν μπορούν να συμφιλιωθούν. Κατ' αρχήν, ελληνοκύπριοι και τουρκοκύπριοι δεν έχουν, ούτε είχαν ποτέ κάτι να χωρίσουν και η όποια αντιπαλότητα υπήρχε ή υπάρχει είναι υποδαυλισμένη από το εθνικιστικό δηλητήριο που ρίχνουν οι δύο αστικές τάξεις για να προωθήσουν τα συμφέροντά τους. Κατά δεύτερον, η διχοτόμηση δεν αποτελεί λύση για έναν λαό που ζει χωρισμένος σε ένα νησί που κουμάντο κάνουν άλλοι εκτός από αυτόν, πόσο μάλλον αν αναλογιστεί κανείς την προσφυγιά, τον θάνατο και τον θρήνο που του έχει στοιχήσει αυτή η «λύση».

Συγκεκριμένα, η διχοτόμηση αποτελούσε ιμπεριαλιστικός στόχος ακόμα και όταν δεν επώνονταν ως τέτοιος. Γνωστή, άλλωστε, η τακτική των ιμπεριαλιστών να σπέρνουν τον διαχωρισμό για να παρουσιάζονται μετά ως ειρηνοποιοί και να προωθούν τα σχέδιά τους. Οπότε, πριν

καν φτάσουμε στις μέρες της διχοτόμησης προηγήθηκαν: οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου το 1959, όπου ελληνική και τουρκική αστική τάξη συνεννοούνται με τα ξένα αφεντικά για το πως θα χωριστεί το νησί υπό τον έλεγχο και την κυριαρχία των Αγγλων, το κακόφημο σχέδιο Άτσεσον που αν και δεν εφαρμόστηκε προωθούσε την διχοτόμηση με τις βλές των Αμερικάνων για ένταξη της Κύπρου στο ΝΑΤΟ, μία σειρά από υποκινούμενες αντιπαραθέσεις ελληνοκύπριων και τουρκοκύπριων με μπροστάρηδες αντικομμουνιστικές και εθνικιστικές οργανώσεις.

Φτάνοντας στην διχοτόμηση – Ο ρόλος της χούντας:

Από το 1967 ακόμη, η χούντα υποκινεί με πρωτοπαλικάρο τον αντικομμουνιστή Γρίβα προβοκάτσια, προσπάθειες πραξικοπημάτων και διαρκείς απόπειρες δολοφονίας του Μακάριου, καθώς και αμέτρητες επιθέσεις σε αριστερούς αγωνιστές και δημοκράτες που παλεύουν για ενιαία και ανεξάρτητη Κύπρο. Στις 15η Ιούλη του 1974 ο Ιωαννίδης, δικτάτορας της Ελλάδας που διαδέχθηκε τον Παπαδόπουλο, προχωρά σε πραξικόπημα του προέδρου Μακάριου με την σύμφωνη γνώμη των ιμπεριαλιστών. Ο δρόμος έχει ήδη ανοίξει για την τουρκική επέμβαση της 20ης Ιούλη, που καταλήγει στην αιματηρή διχοτόμηση του νησιού. Είναι σημαντικό εδώ να σημειωθεί ότι τα γεγονότα εκείνης της περιόδου δεν αποτελούν την μοναδική αιτία που έπεσε η δικτατορία αλλά ήταν το τελευταίο χτύπημα σε μία χούντα που ειδικά μετά την μεγαλειώδη λαϊκή εξέγερση του Πολυτεχνείου είχε χάσει κάθε λαϊκό έρεισμα, είχε αποδυναμωθεί πολιτικά και αντιμετώπιζε έναν ολόκληρο λαό που πάλευε ενάντια σε αυτή και τους ιμπεριαλιστές πάτρωνές της.

Ήταν η ιστορική στιγμή που ο αντιδραστικός ανταγωνισμός των δύο αστικών τάξεων συναντήθηκε με τον πιο σκληρό τρόπο για τον λαό, ήταν άλλη μία επαλήθευση του αντιδραστικού ρόλου του ιμπεριαλισμού στην περιοχή που οξύνει ή αμβλύνει τον παραπάνω ανταγωνισμό κατά πως τον βολεύει. Το τίμημα, όμως, το πλήρωσε ο κυπριακός λαός και ήταν βαρύ, με χιλιάδες νεκρούς, 200.000 πρόσφυγες, πάνω από 1.600 αγνοούμενους και ένα νησί χωρισμένο στα δύο.

Μοναδική λύση: Κύπρος ενιαία και ανεξάρτητη:

Όπως αναφέρθηκε και πιο πάνω, η διχοτόμηση προέκυψε ως αποτέλεσμα του λυσσαλέου ανταγωνισμού δύο αστικών τάξεων που και οι δύο είναι εξαρτημένες στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Η αλήθεια είναι ότι προωθήθηκε ως λύση και από τον ίδιο τον ιμπεριαλισμό για να διαμορφώσει μία Κύπρο πλήρως εξαρτημένη και ελεγχόμενη για τα συμφέροντά τους, το «αβύθιστο αεροπλανοφόρο» της Μεσογείου.

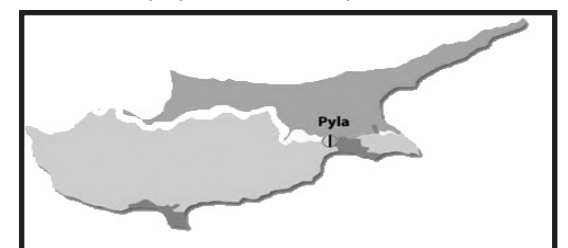
Τα συμφέροντα των Αμερικάνων στην περιοχή δεν έχουν αλλάξει και έχουν να κάνουν με τον έλεγχο του σταυροδρομίου που ενώνει Ευρώπη με Μ. Ανατολή, έτσι ώστε να επιτυγχάνεται η περισφιξη του Νο1 αντιπάλου τους, του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Το δημοψήφισμα που διεξήχθη το 2004 βασισμένο στην πρόταση του σχεδίου Ανάν, ήταν άλλη μια προσπάθεια να προωθηθεί το σχέδιο διχοτόμησης του νησιού με την επικυριαρχία των ιμπεριαλιστών.

Ούτε τότε, ούτε τώρα δεν διστάζουν να κάνουν πολέμους στην περιοχή, να επέμβουν σε χώρες ή να στήσουν χούντες. Και σε αυτό το αιματηρό παιχνίδι εκμεταλλεύονται τις μωροφιλοδοξίες των αστικών τάξεων και τους μεταξύ τους ανταγωνισμούς, ενώ αυτές βλέποντας τα συμφέροντά τους μέσα σε αυτή την σχέση εξάρτησης και υποδούλωσης δίνουν γη και ύδωρ στους φονιάδες ιμπεριαλιστές.

Παρόλα αυτά ούτε ντόπια ούτε ξένα αφεντικά δίνουν δεκάρα αν για τα συμφέροντά τους ο λαός χύνει ποτάμια αίματος, γίνεται πρόσφυγας ή δεν μπορεί να ζήσει στον ίδιο του τον τόπο και αυτό μας το δείχνει καθαρά η ιστορία της Κύπρου. Για αυτό και μέχρι σήμερα ποτίζουν με το δηλητήριο του εθνικισμού, φτιλιάζουν και προωθούν διαμάχη μεταξύ τουρκοκυπρίων και ελληνοκυπρίων.

Το όποιο ενδιαφέρον των ιμπεριαλιστών ή του τουρκικού/ελληνικού/κυπριακού αστισμού για την «λύση» του ζητήματος εντάσσεται στα σχέδια τους και στις φιλοδοξίες τους. Καμία από τις αστικές τάξεις δεν παραιτείται από τις μωροφιλοδοξίες όσον αφορά την Κύπρο, αλλά καμία επίσης δεν μπορεί να παρακάμψει την απαίτηση του ΝΑΤΟ για «συσπειρωμένο» μέτωπο της ΝΑ Μεσογείου. Πόσο μάλλον στην προκειμένη φάση, όπου υπάρχουν δύο σοβαρά ενεργά μέτωπα λίγα χιλιόμετρα μακριά από την περιοχή μας και όλη η Κύπρος έχει μετατραπεί σε μία ΝΑΤΟϊκή βάση για να στέλνονται όπλα και πύραυλοι.

Η μόνη λύση που μπορεί να υπάρξει για να ζούν οι δύο κοινότητες ειρηνικά και σαν αφέντες στον τόπο τους, είναι ο κοινός τους αγώνας για Κύπρο Ενιαία, Κυρίαρχη, Ανεξάρτητη. Κόντρα σε ντόπιους και ξένους «ειρηνοποιούς» και προστάτες. Χωρίς στρατιωτικές βάσεις και ξένους στρατούς. Ειδικά σήμερα, όπου ο ανταγωνισμός των ιμπεριαλιστών μας φέρνει όλο και πιο κοντά στο ενδεχόμενο πολεμικού ολέθρου η κοινή πάλη, η φιλία και η αλληλεγγύη του κυπριακού, του τουρκικού και του ελληνικού λαού είναι το μόνο που μπορεί να δώσει απάντηση στους πολεμικούς κινδύνους.

Το ιστορικό της εξάρτησης της χώρας και η πάλη για ανεξαρτησία στο σήμερα

Βασίλης Χουδαλάκης
(ΗΜΜΥ Χανιά)

Τις δεκαετίες '60-'70, οι ΗΠΑ επιδίωκαν να επικρατήσουν στον τότε κύριο αντίπαλό τους, την ΕΣΣΔ. Η ευρωατλαντική συμμαχία του NATO επεκτάθηκε με στόχο την περικύκλωση και αποδυνάμωση της. Κρίσιμη γεωστρατηγική σημασία για τις ΗΠΑ, είχε η Ελλάδα, καθώς αποτελούσε σημείο από το οποίο μπορούσαν να παρεμβαίνουν στη Μέση Ανατολή, αλλά και να παρέχουν στήριξη στο φασιστικό-σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ. Στην Ελλάδα εκείνης της περιόδου, η μία πολιτική κρίση συνοδεύει την άλλη: μια σειρά κυβερνήσεων δεν μπορούν να στεριώσουν, η πολιτική σταθερότητα διαρκώς απειλείται. Ταυτόχρονα, το εργατολαϊκό κίνημα παίζει ρόλο στις εξελίξεις, που αποδεικνύεται και από τα υψηλά ποσοστά της αριστεράς, ακόμα και σε μια περίοδο που τα κομμουνιστικά κόμματα ήταν παράνομα, ενώ ήδη φαίνονται τα πρώτα σημάδια της ρεβιζιονιστικής στροφής του ΚΚΕ. Το Παλάτι από μεριάς του ετοιμάζε το δικό του πραξικόπημα, το οποίο δεν πρόλαβε να υλοποιηθεί ποτέ. Αυτό το κλίμα επικρατεί, λοιπόν, εν όψη των κρίσιμων εκλογών του Μαΐου του '67...

Το πραξικόπημα ήρθε να λύσει ό,τι πρόβλημα δεν μπορούσε να λυθεί πριν. Να ξεμπερδέψει με τους λαϊκούς αγώνες, καταργώντας κεκτημένα εργασιακά και δημοκρατικά δικαιώματα, να επιβάλλει σταθερότητα ως προς τη διακυβέρνηση της χώρας, να αφήσει περιθώρια στην ντόπια αστική τάξη να κάνει «χρυσές δουλειές» και να έχουν πάτημα οι ΗΠΑ-NATO να εξυπηρετήσουν τα συμφέροντά τους στην περιοχή.

Έξοδος από το NATO – Συνέχεια της εξάρτησης

Η πτώση της δικτατορίας το '74, το αποτυχημένο πραξικόπημα της χούντας Ιωαννίδη στην Κύπρο με την καθοδήγηση των Αμερικανών – που λίγο μετά άνοιξε το δρόμο για την τούρκικη εισβολή – αλλά και η εντολή των ΗΠΑ για μη εμπλοκή της ελληνικής πλευράς, διαμόρφωσαν κάποια δεδομένα. Η εξέγερση του Νοέμβρη, οι εθνικοαπελευθερωτικοί αγώνες σε μια σειρά χώρες κ.α. έχουν τεράστια επίδραση στις λαϊκές μάζες, που ριζοσπαστικοποιούνται και αναπτύσσουν έντονα αντιιμπεριαλιστικά αισθήματα. Μαζικές και μαχητικές συγκεντρώσεις απαιτούν την έξοδο της Ελλάδας από το NATO, την τιμωρία των δικτατόρων, την απαλλαγή των πολιτικών κρατουμένων από κατηγορίες. Μπροστά στο φόβο η λαϊκή οργή να γίνει μαζικό κίνημα, ο «εθνάρχης» Καραμανλής ανακοινώνει την έξοδο της Ελλάδας από το στρατιωτικό σκέλος του NATO το '74.

Αυτό δεν σημαίνει, βέβαια, το τέλος της εξάρτησης της χώρας από τις ΗΠΑ. Ήδη από το '76 αρχίζουν οι συζητήσεις για επανένταξη, ενώ το '80 η χώρα ξαναγίνεται μέλος. Σε αυτό το διάστημα μήπως έφυγαν από τη χώρα οι αμερικανοNATOϊκές βάσεις και τα στρατεύματα; Η ντόπια άρχουσα τάξη δεν διανοείται τον εαυτό της έξω και πέρα από τα σχέδια των ΗΠΑ-NATO. Σε αυτούς χρωστάνε τα πάντα, ακόμα και την ίδια τους την ύπαρξη, από το στήσιμο του ελληνικού αστικού κράτους μετά την Εθνική Αντίσταση, έως την βοήθειά τους στο δεύτερο αντάρτικο. Μετά την έξοδο λοιπόν, το ελληνικό κεφάλαιο ψάχνει να υπηρετήσει τις ανάγκες του, κάνει άνοιγμα προς τους δυτικοευρωπαίους ιμπεριαλιστές και πλέον εκείνοι αποκτούν αναβαθμισμένο ρόλο στις εξελίξεις στη χώρα. Σταθεροποιείται η διπλή εξάρτηση της χώρας από Αμερικάνους και Ευρωπαίους, που κρατάει μέχρι και σήμερα. Σε αυτά τα πλαίσια καθορίζονται μια σειρά από ζητήματα όπως πχ. τα ελληνοτουρκικά και η όποια ελευθερία κινήσεων επιτρέπουν κάθε φορά οι «προστάτες» στην μία ή στην άλλη πλευρά, η Συμφωνία των Πρεσπών που άνοιξε το δρόμο στη Βόρεια Μακεδονία να ενταχθεί στο NATO κ.α. Ο ξένος παράγοντας καθορίζει μια σειρά πολιτικές που

ακολουθούνται, μέχρι και για το αν και σε ποιο βαθμό θα συμμετέχει η χώρα στους πολέμους τους, και φυσικά κάθε αντιλαϊκό-αντεργατικό-αντιεκπαιδευτικό μέτρο είναι κομμένο και ραμμένο για τις προσταγές των ιμπεριαλιστών και φυσικά των ντόπιων υποτελών τους.

Αναθεώρηση της ιστορίας και στο βάθος... ρεφορμισμός

Για τα γεγονότα της περιόδου, υπάρχει συντονισμένη και συστηματική προσπάθεια από πλευράς αστών ιστορικών και συνολικά του συστήματος, να αθώωσουν τον ρόλο των ΗΠΑ και να υποτιμήσουν τον ρόλο του λαϊκού παράγοντα στις εξελίξεις. Ορισμένες θέσεις τις οποίες, δυστυχώς, υιοθετεί και η επίσημη αριστερά με πρώτο και καλύτερο το ΚΚΕ. Με τη παρουσίαση του Γ2 τόμου Δοκιμίου Ιστορίας, **επιχειρεί να αναθεωρήσει τη συλλογική μνήμη του κινήματος**. Σε αυτό, παρουσιάζεται η θέση πως «το κέντρο του πραξικοπήματος ήταν μέσα στην Ελλάδα... το πραξικόπημα δεν έγινε από κάποιον ξένο κατασταλτικό μηχανισμό» και «οι πραξικοπηματίες το 1967 και ο Ιωαννίδης που τους ανέτρεψε, είχαν διατελέσει στην ΚΥΠ, είχαν στενούς δεσμούς με τη CIA...», αλλά «είναι άλλο αυτό και άλλο το ποιο κέντρο οργανώνει τι, για ποιον σκοπό, εγχώριο ή ξένο»... Καταλήγει στο συμπέρασμα ότι το πραξικόπημα δεν ήταν σχεδιασμένο από τον αμερικάνικο παράγοντα και τη CIA, αλλά απλά το στήριξαν – αφού έγινε. Αθρώνοντας σε τελική ανάλυση τον ιμπεριαλιστικό παράγοντα και την εξάρτηση της χώρας ή – στην καλύτερη – υποβαθμίζοντάς τα.

Δεν σταματάει όμως εκεί. **Η αναφορά στα γεγονότα του Πολυτεχνείου ως «ξεσηκωμό» και όχι ως εξέγερση, παραβλέπει την διαδικασία της οργάνωσης του αγώνα, την πάλη των δυο γραμμών που υπήρχε και την αντιπαράθεση για τη υιοθέτηση ή όχι αντιφασιστικών-αντιιμπεριαλιστικών συνθημάτων. Πολύ λά θα μπορούσαν να γραφτούν για το λόγο που η ηγεσία του ΚΚΕ επιλέγει να κάνει μια τέτοια αναθεώρηση.** Το κύριο είναι ότι, αν αναγνωρίζουμε την εξάρτηση της χώρας από Αμερικάνους και Ευρωπαίους ιμπεριαλιστές, και δεν μιλάμε για κάποια... «αλληλεξάρτηση» των ιμπεριαλιστικών κέντρων με την Ελλάδα, τότε πρέπει να αναλάβουμε με σοβαρότητα τα καθήκοντα που αναλογούν ως προς την κατεύθυνση πάλης που μπαίνει στο λαϊκό κίνημα – κάτι που το ΚΚΕ δεν είναι διατεθειμένο να κάνει, και το έχει αποδείξει καιρό τώρα.

Ανάγκη και χρέος

Όχι, δεν κάνει λάθος ο λαός. Το Πολυτεχνείο δεν ήταν «γιορτή», ήταν μία παλλαϊκή εξέγερση. Άλλη μια απόδειξη πως λαός και νεολαία με την πάλη τους μπορούν να καθορίσουν εξελίξεις. Ήταν, είναι και θα είναι ένας εφιάλτης για τους ΗΠΑ-NATO, που δεν έχουν ξεχάσει, και έχουν κάνει τόσα για να μην περνάει η πορεία από την αμερικάνικη πρεσβεία. Αλλά ούτε και ο λαός θα ξεχάσει τους νεκρούς του. Όταν οι αντιθέσεις των ιμπεριαλιστών οξύνονται και μπροστά σε μια γενικευμένη σύγκρουση, οφείλουμε να αναλάβουμε τα καθήκοντά μας ενάντια στην πολιτική των πολέμων της εξάρτησης και της φτώχειας που επιβάλλει το σύστημα. Χωρίς να ψάχνουμε προστάτες και εγγυητές, και με εμπιστοσύνη στις δυνάμεις μας, είναι ανάγκη και καθήκον η οικοδόμηση αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

Για τις δολοφονίες μεταναστών σε Αστυνομικά Τμήματα

Νίκος Περίχαρος
(Πολιτικής Επιστήμης και Ιστορίας Παντείου)

Στις 21 Σεπτέμβρη βρέθηκε νεκρός στο ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα ο 37χρονος Μοχάμεντ Καμράν. Λίγες μέρες αργότερα, στο ΑΤ Ομόνοιας ο επίσης μετανάστης Μία Χαριζούλ. Και οι δύο, μετανάστες - εργαζόμενοι δολοφονήθηκαν άγρια από την ΕΛΑΣ μέσα σε αστυνομικό τμήμα. Και οι δύο τους είναι θύματα του ρατσιστικού μίσους και της πολιτικής της φασιστικοποίησης της δημόσιας και της πολιτικής ζωής.

Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες στοχοποιούνται από ένα σύστημα απάνθρωπο, που ξέρει μόνο από καταστροφή. Το καπιταλιστικό - ιμπεριαλιστικό σύστημα και οι κυβερνήσεις του, περικυλώνουν το ρατσιστικό και το φασιστικό τους δηλητήριο για να αποπροσανατολίσουν το λαό από τους πραγματικούς υπεύθυνους για τη μαύρη ζωή που ζει και το μαύρο μέλλον που του ετοιμάζεται. Στοχοποιεί τους κολασμένους της γης, πρόσφυγες και μετανάστες, και τους δολοφονεί είτε με το μακρύ του χέρι, τους φασίστες, είτε με τις δυνάμεις καταστολής, την αστυνομία.

Οι μετανάστες είναι της γης οι κολασμένοι

Όσοι αναγκάζονται φύγουν απ' τις χώρες του για να διεκδικήσουν μια καλύτερη ζωή, και γίνονται μετανάστες ή πρόσφυγες περνάνε χίλιους κινδύνους για να ξεφύγουν από τον πόλεμο, τη φτώχεια, και τις βόμβες, που οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές γεννούν. Όσοι δεν σκοτώνονται στη χώρα τους, δεν φυλακίζονται, δεν πνίγονται στο Αιγαίο και καταφέρνουν να πάρουν άσυλο ξεφεύγοντας από τα hot spot - κολαστήρια, βρίσκονται αντιμέτωποι με την ανεργία και το ρατσιστικό μίσος, με την αστυνομία και τους φασίστες. Ξεζουμίζονται από τα αφεντικά για μισθούς πείνας. Χωρίς ένσημα, χωρίς ασφάλεια, χωρίς ελπίδα. Στοιβάζονται δεκάδες σε διαμερίσματα μερικών τετραγωνικών και γίνονται όμηροι στα χέρια εργοδοτών που τους κρατάνε τα χαρτιά με το «έτσι θέλω».

Δεν έχουν περάσει πολλά χρόνια από το 2013 όπου πρόσφυγες δολοφονήθηκαν άγρια στις φυτείες φράουλας της Μανωλάδας από τα αφεντικά τους, επειδή απαίτησαν τα δεδουλευμένα τους. Από τότε τίποτα δεν έχει αλλάξει στους όρους εκμετάλλευσής τους από το κεφάλαιο και τα αφεντικά. Το σύστημα και οι κυβερνήσεις του, που δεν νοιάζονται για τη ζωή και το μέλλον κανενός μας, πόσο μάλλον των κολασμένων της γης, ευθύνονται για τις απάνθρωπες συνθήκες εργασίας, για τη ρατσιστική βία και για όλη κόλαση που βιώνουν.

Η ΕΕ και οι πολιτικές της δολοφονούν

Τα τελευταία χρόνια η Ευρωπαϊκή Ένωση ως σύνολο αλλά και χώρες μέλη της έχουν ψηφίσει μια σειρά από αντιμεταναστευτικούς νόμους. Έχουν γίνει μια σειρά συμφωνίες μεταξύ ΕΕ και Τουρκίας προκειμένου να κρατάνε εκεί χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες, να τους φυλακίζουν στη γειτονική χώρα ώστε να μην

περνάνε στις χώρες της ΕΕ. Αυτή είναι η δυτική δημοκρατία και οι αξίες της για τις οποίες τόσο πολύ μιλάνε οι κυβερνήσεις των χωρών της ΕΕ.

Οι πραγματικές αξίες της δύσης είναι ο πόλεμος και ο θάνατος, είναι η εκμετάλλευση κι ο ρατσισμός. Δέχονται όσους χρειάζονται για φθηνά εργατικά χέρια από το Μπαγκλαντές και τη Συρία για να τους «ξεζουμίζουν» στα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις τους, και αδιαφορούν για τους υπόλοιπους.

Πρόσφατα ψηφίστηκαν σε διάφορες χώρες της ΕΕ μια σειρά νόμοι που «ρυθμίζουν» το ζήτημα της μετανάστευσης. Που κλείνουν, δηλαδή, τα σύνορα και φυλακίζουν τους μετανάστες. Ο Γάλλος πρόεδρος Μακρόν ζητά χρηματοδότηση από την Ευρώπη για φράχτες. Στη Γερμανία ο καγκελάριος Σόλτς ζητά πιο αυστηρό έλεγχο των συνόρων, ενώ έχουν ήδη ψηφίσει νόμους που δυσκολεύουν την παραχώρηση ασύλου. Στην Αλβανία ήδη λειτουργούν δύο κέντρα κράτησης μεταναστών με μετανάστες που στέλνει εκεί η Ιταλία. Ανάλογα λειτουργούν και άλλες χώρες της ΕΕ, όπως Ολλανδία, Πολωνία, Ουγγαρία.

Οι μετανάστες πίνουν στον ανταγωνισμό Ελλάδας - Τουρκίας

Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες γίνονται πόνια της ελληνικής και της τουρκικής αστικής τάξης στο πλαίσιο του αντιδραστικού ανταγωνισμού τους. Το 2020 παρακολουθήσαμε με αποτροπιασμό τα γεγονότα στον Έβρο όπου δεκάδες χιλιάδες μετανάστες προσπάθησαν να περάσουν στην Ελλάδα. Στην προσπάθεια αυτή δέχτηκαν τα πυρά της ΕΛΑΣ και δεκάδες τραυματίστηκαν. Στη χώρα μας σύσσωμα τα αστικά κόμματα αλλά και το ΚΚΕ κατηγορήσαν την Τουρκία, κάνοντας λόγο για κινδύνους εθνικής ασφάλειας και για ανάγκη προστασίας των συνόρων μας. Από ποιους

άραγε κινδυνεύαμε; Από τους κατατρεγμένους της γης και τους διωγμένους και εξαθλιωμένους από τον πόλεμο; Που τους έχουν πάρει τα πάντα εκτός από την ανάγκη και την ελπίδα για μια καλύτερη ζωή; Αυτοί οι άνθρωποι ήταν ο κίνδυνος;

Στην πραγματικότητα όχι. Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο του αντιδραστικού ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Η καθεμία αστική τάξη, ελληνική και τουρκική τους χρησιμοποιεί προκειμένου να πιέζει την άλλη. Ελέγχει περισσότερο ή λιγότερο τις ροές, αδιαφορώντας για τη ζωή των προσφύγων, βλέποντάς τους απλά ως ένα δι-απραγματευτικό χαρτί στις σχέσεις με την Ε.Ε..

Ποιος είναι ο πραγματικός εχθρός;

Το τελευταίο διάστημα τα περιστατικά ρατσιστικής βίας και ρητορικής έχουν αυξηθεί. Οι δολοφονίες στα ΑΤ, το έγκλημα στην Πύλο, η δολοφονία του 23χρονου μετανάστη εργάτη Σεράζ Σιάζ στον Περισσό και ο εγκλωβισμός μεταναστών στα δάση του Έβρου με τη φωτιά το 2023, οι κατηγορίες πως οι μετανάστες βάζουν τις φωτιές, οι δηλώσεις της Τατιάνας Στεφανίδου πως δεν έχουμε ασθενοφόρα γιατί χρησιμοποιούνται για τους μετανάστες κ.α., έχουν σκοπό να αποπροσανατολίσουν την κοβέντα από τα πραγματικά ζητήματα.

Κατηγορούν τους πρόσφυγες και τους μετανάστες για κλέφτες, βιαστές και εμπρηστές, τους κατηγορούν πως τάχα μας παίρνουν τις δουλειές, πως αυτοί φταίνε για όλα τα προβλήματα προκειμένου να βγάλουν από το κάδρο τον πραγματικό υπεύθυνο. Το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Τις αντιλαϊκές κυβερνήσεις που κάνουν τους μετανάστες αποδιοπομπαίους τράγους, προκειμένου η δικαιολογημένη οργή του λαού για όσα συμβαίνουν να στοχεύσει τους κολασμένους

“Κόκκινος Δεκέμβρης” – Η ιστορία διδάσκει και εμπνέει

Βαρβάρα Στρατή
(Αρχιτεκτονική Ξάνθης)
Βαγγέλης Φίλιος
(ΗΜΜΥ Ξάνθης)

Με αφορμή την συμπλήρωση των 80 χρόνων από το Δεκέμβριο του 1944, είναι σημαντικό να αναφερθούν τα διδάγματα του «Κόκκινου Δεκέμβρη» κοιτάζοντας τις ανάγκες και τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει ο λαός.

Η κατάσταση μετά τον πόλεμο – Η εμπλοκή των Άγγλων

Μετά την απελευθέρωση της Ελλάδας από τους Γερμανούς κατακτητές και το οριστικό διώξιμό τους, η κατάσταση στη χώρα ήταν εξαιρετικά ταραχώδης, καθώς το κενό εξουσίας που άφησαν πίσω τους οδήγησε σε έντονες εσωτερικές συγκρούσεις και αναταραχές. Ο ΕΛΑΣ (Ελληνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός), η ένοπλη δύναμη του ΕΑΜ (Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο), είχε μόλις απελευθερώσει την χώρα, έχοντας χιλιάδες κόσμου στις γραμμές του με σημαντική παρουσία στην Αθήνα και άλλες περιοχές της Ελλάδας. Συνέχισε να χτυπά τους Γερμανούς και τους συνεργάτες τους, κυρίως τα Τάγματα Ασφαλείας, ακόμα και λίγο πριν την τελική αποχώρηση των κατοχικών δυνάμεων. Την ίδια στιγμή, τα Τάγματα Ασφαλείας και οι αντικομμουνιστικές ομάδες, εξοπλισμένες από τους Γερμανούς, επιχείρησαν να διατηρήσουν τη θέση τους εν μέσω του χάους.

Ο βρετανικός ιμπεριαλισμός, με πρωθυπουργό τον Τσόρτσιλ, είχε βασικό στόχο να διατηρήσει τον έλεγχο της Ελλάδας, φοβούμενος την λαϊκή κυριαρχία. Με τις ενέργειες τους οι Άγγλοι έδειχναν πως θα κάνουν ότι περνάει από τα χέρια τους για να πάρουν τον έλεγχο της χώρας. Ήθελαν να χρησιμοποιήσουν τα Τάγματα Ασφαλείας, ώστε να χτυπήσουν την δράση του ΕΑΜ και τον λαό που αντιστεκόταν. Ήθελαν την επαναφορά του Βασιλιά Γεώργιου στην Ελλάδα, βλέποντας τον ως εγγυητή των βρετανικών συμφερόντων

Πώς φτάνουμε στα Δεκεμβριανά

Μέσα σε όλα αυτά η στάση του ΚΚΕ, του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ επηρέασε καθοριστικά την περίοδο αυτή. Σε εκείνη την φάση αν και ο λαός υπό την καθοδήγηση του ΚΚΕ είχε απελευθερώσει την χώρα από τις κατοχικές δυνάμεις, δεν ήταν δεδομένο για το ΚΚΕ, ούτε καθαρό τι θα κάνει με το κενό εξουσίας που προέκυψε. Να σημειωθεί ότι μιλάμε για ένα νεαρό κόμμα που παρόλο που είχε σφυρηλατηθεί μέσα στην πυρά της αντίστασης, ερχόταν αντιμέτωπο με κοσμοϊστορικά γεγονότα. Δεν κατάφερε να απαντήσει αποφασιστικά το κρίσιμο ερώτημα που τίθονταν, αν δηλαδή ο λαός που είχε τα όπλα και είχε αντισταθεί στην κατοχή με την καθοδήγηση του ΚΚΕ θα καταλάμβανε την εξουσία στην απελευθερωμένη χώρα. Η ηγεσία δεν αναλαμβάνει αυτή την ευθύνη και δεν αναγνωρίζει ότι ο λαός μπορεί να τραβήξει τον αγώνα μέχρι την κοινωνική απελευθέρωση και υποτιμώντας τον κίνδυνο της εμπλοκής των Άγγλων. Άλλωστε είχαν προηγηθεί εκείνη την χρονιά η συμφωνία του Λιβάνου και η συμφωνία της

Καζέρτας. Η συμφωνία της Καζέρτας μεταξύ της κυβέρνησης του Καΐρου, της Μ. Βρετανίας και των ανταρτικών δυνάμεων, όριζε ότι οι ανταρτικές δυνάμεις υπαγόταν στις διαταγές της κυβερνήσεως Εθνικής Ενότητας, η οποία με τη σειρά της τις έθεσε υπό τις διαταγές του στρατηγού Ρόναλντ Σκόμπι. Η ηγεσία του ΚΚΕ είχε την αυταπάτη ότι αυτό το κενό μπορούσε να καλυφθεί ομαλά και ειρηνικά και με όρους συνεργασίας με τον αγγλικό ιμπεριαλισμό, ενώ δεν ήταν καθόλου έτσι. Παρόλα αυτά τμήματα του κόμματος καθώς αποκαλύπτονταν οι ορέξεις των Άγγλων ανησυχούσαν για την επανεμφάνιση πρώην συνεργατών των κατακτητών για την ενίσχυση του αγγλικού παράγοντα. Επομένως, το ΕΑΜ με την καθοδήγηση του ΚΚΕ προχωρά σε καλέσματα για γενική απεργία και διαδήλωση, υποδεικνύοντας την πρόθεση να αντιμετωπίσει ενεργά την κατάσταση. Παράλληλα, ο ΕΛΑΣ συζήτησε την ανάγκη για στρατηγικές προσαρμογές και την αποφυγή αιφνιδιασμών από τις αγγλικές δυνάμεις, δείχνοντας μια προθυμία να αναλάβουν δράση αν απαιτηθεί.

Όταν ο λαός βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο της τυρρανίας, διαλέγει ή τις αλυσίδες ή τα όπλα!

Στις 3 Δεκεμβρίου, την ημέρα του καλέσματος για απεργία, περίπου 500.000 πολίτες διαδήλωσαν κατά των Άγγλων και της κυβέρνησης φωνάζοντας «ΟΧΙ ΑΛΛΗ ΚΑΤΟΧΗ». Η διαδήλωση μετατράπηκε σε μακελειό όταν οι δυνάμεις της αστυνομίας άνοιξαν πυρ, σκοτώνοντας 26 διαδηλωτές. Η επόμενη μέρα, 4 Δεκεμβρίου, σηματοδεύτηκε από γενική απεργία και κηδεία των θυμάτων. Ωστόσο, οι συγκρούσεις επαναλήφθηκαν με επιθέσεις από χίτες και αστυνομικούς προκαλώντας περισσότερους θανάτους και τραυματισμούς και επιβεβαιώνοντας την κλιμάκωση της σύγκρουσης στην Ελλάδα.

Η Αθήνα βυθίζεται στη μάχη – Ο λαός αντιστέκεται

Όπως αναφέρθηκε ήδη, οι Άγγλοι είχαν αρχίσει να στρώνουν το δρόμο ώστε να καταστήσουν δυνατή την κυριαρχία τους στην Αθήνα. Αυτή την περίοδο, η πίεση του Τσόρτσιλ προς τους Αξιωματικούς του Αγγλικού στρατού που βρισκότουσαν στην περιοχή και την κυβέρνηση Παπανδρέου

ήρθε να κλιμακώσει την κατάσταση, καθώς ζητήθηκε από τους πρώτους να «κάνουν ότι χρειαστεί». Δεν άργησαν λοιπόν να ξεκινήσουν οι ένοπλες συμπλοκές: οι πάνοπλοι Άγγλοι και τα υποχείριά τους ήρθαν αντιμέτωποι με τον Αθηναϊκό λαό, το ΕΑΜ και τον εφεδρικό ΕΛΑΣ. Μέσα από σφοδρές μάχες το λαϊκό κίνημα καταφέρνει να αποκρούσει τον εχθρό στην περιοχή της Αθήνας, ο οποίος προέβη σε κτηνωδίες με σκοπό να δημιουργήσει κλίμα τρομοκρατίας.

Ήττα του ΕΛΑΣ και συμφωνία της Βάρκιζας

Η ηγεσία του ΚΚΕ και του ΕΑΜ αποφασίζει να μην ενισχύσει τον αγώνα στην πρωτεύουσα με τον βασικό κορμό του ΕΛΑΣ που βρισκόταν στην επαρχία, παρόλο που είχε νικηφόρα πορεία. Οι Άγγλοι από τη μεριά τους, κερδίζοντας χρόνο καλώντας το ΕΑΜ σε συζητήσεις, κατάφεραν να αποβιβάσουν νέα στρατεύματα στην περιοχή. Τα εφόδια του αγώνα που όλο και λιγόστευαν σε συνδυασμό με τα αλλεπάλληλα χτυπήματα του ανανεωμένου αγγλικού στρατού οδηγούν σε ανακωχή στις 11 Γενάρη, με την συμφωνία της Βάρκιζας και τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ να ακολουθούν τον επόμενο μήνα.

Καθ' όλο αυτό το χρονικό διάστημα όμως, ο ΕΛΑΣ εκτός της Αθήνας διατηρεί την ισχύ του. Μέσα σε αυτό το κλίμα, αγωνιστές διώκονται και τρομοκρατούνται και εντείνονται οι συνθήκες για το ξέσπασμα του δεύτερου αντάρτικου.

Η αξία του “Κόκκινου Δεκέμβρη” – Διδάγματα για το σήμερα

Μέσα από τα γεγονότα του «Κόκκινου Δεκέμβρη» γίνεται φανερό το πραγματικό πρόσωπο των εκμεταλλευτών που στα πλαίσια του ιμπεριαλισμού δε θα διστάσουν πουθενά για να εκπληρώσουν τα συμφέροντά τους. Ο λαός της Αθήνας υπέστη μια εκ νέου κατοχή, οι διαδηλώσεις του καταστάλθηκαν, εκείνος τρομοκρατήθηκε και σφαγιάστηκε.

Όμως, τα γεγονότα του Δεκέμβρη, έδειξαν πως ο λαός μπορεί να οργανωθεί και να υψώσει αναστήμα απέναντι στους ιμπεριαλιστές. Κατάφερε να αντισταθεί στους κατακτητές (Γερμανούς-Ιταλούς-Βούλγαρους) κατά τη διάρκεια της κατοχής, έχοντας πράξει συλλογικά και οργανωμένα. Συνέχισε τον αγώνα του με τα Δεκεμβριανά και το δεύτερο αντάρτικο ενάντια στους Άγγλους αρχικά και στους Αμερικάνους στη συνέχεια. Η ιστορική περίοδος αυτή καταδεικνύει τις δυσκολίες και τα πολιτικά διλλήματα που θα συναντήσει ο λαός στη διαδικασία κατάληψης της εξουσίας. Είναι ξεκάθαρη απόδειξη, επίσης, πως οι λαϊκοί αγώνες μπορούσαν και μπορούν να κερδίσουν. Αποτελεί παράδειγμα και χαράζει σαφή πορεία για την νίκη του αντιιμπεριαλιστικού κινήματος, την πάλη του λαού ενάντια στην εξάρτηση, εμπνέοντας και φωτίζοντας τους λαούς σήμερα.

Κώστας Βάρναλης... 50 χρόνια από τον θάνατο του μεγάλου ποιητή της εργατιάς

«Δεν είμαι εγώ σπορά της τύχης
ο πλαστουργός της νιας ζωής
Εγώ είμαι τέκνο της ανάγκης
κι ώριμο τέκνο της οργής»

Γιατί «η ποίηση του Βάρναλη δε μύριζε ποτέ γάλα. Μύριζε από
την αρχή μπαρούτι» (Μ. Λουντέμης).

Ο Κ. Βάρναλης υπήρξε από τους πιο πρωτοποριακούς ποιητές της εποχής του. Η ποίησή του φωτίστηκε από επαναστατικό περιεχόμενο, σπάζοντας νόρμες της εποχής, ριζώνοντας πλατιά στα μυαλά και τα στόματα του λαού. Στίχοι του τραγουδιούνται ακόμα και σήμερα από μικρούς και μεγάλους, που όχι μόνο τον θεωρούσαν ως τον ποιητή τους αλλά και τον ευχαριστούσαν για την δύναμη που έπαιρναν μέσα από τους στίχους του. Στόχος του; Να συνειδητοποιήσει ο λαός την ανάγκη της αλλαγής, να γίνει η ποίησή του κίνητρο πράξης.

Από τον ιδεαλισμό στον διαλεκτικό υλισμό

Ο Βάρναλης, παιδί μικροαστικής οικογένειας, γεννημένος το 1884 στον Πύργο της Βουλγαρίας (τότε Ανατολικής Ρωμυλίας- αυτόνομης επαρχίας της Τουρκίας) βίωσε το κλίμα του ελληνοτουρκικού πολέμου του 1897, σε ένα περιβάλλον όπου επικρατούσε η αστική ιδεολογία των «εθνικών δικαίων» και της «Μεγάλης Ελλάδας». Το 1903 γράφτηκε στη Φιλοσοφική Σχολή Αθηνών όπου και ήρθε σε επαφή με τον Δ. Γληνό, Μ. Τριανταφυλλίδη και Αλ. Δελμούζο, γνωριμίες που τον έκαναν υποστηρικτή της δημοτικής. Ύστερα από δύο επιστратεύσεις, φεύγει το 1919 με υποτροφία στο Παρίσι όπου και σπουδάζει Φιλολογία. Εκεί συντελούνται πολλές ιδεολογικές μεταστροφές. Απομακρύνθηκε ριζικά από τις προηγούμενες απόψεις του τόσο σε θεωρητικό όσο και σε πρακτικό επίπεδο, αισθητά επηρεασμένος από τους Βαλκανικούς Πολέμους, το μακελειό και τις σφαγές του Α' Π.Π. αλλά και από την Οκτωβριανή Επανάσταση και τη σοσιαλιστική οικοδόμηση στη Ρωσία που φλόγισε παγκόσμια τα μυαλά των λαών δείχνοντάς τους τον δρόμο για την απελευθέρωση από τα καπιταλιστικά δεσμά. Έρχεται σε επαφή και προσχωρεί ιδεολογικά στον μαρξισμό και τον διαλεκτικό υλισμό γεγονός που σηματοδότησε μεγάλη στροφή τόσο στη ζωή όσο και στο έργο του. Άφησε πίσω του τον παρνασσισμό που όπως αναφέρει και ο Δ. Γληνός πρόκειται για ένα ρεύμα που επί της ουσίας δεν κάνει τίποτα άλλο από το να προβάλλει μέσα στον αρχαίο κόσμο τη συνείδηση της αστικής τάξης απάνω στη στιγμή της απόλυτης κυριαρχίας της. «Αν και ο Βάρναλης ήταν κλεισμένος στα τείχη της αστικής ψυχοσύνθεσης, τα γκρέμισε και πέρασε στην επανάσταση» (Γληνός).

Γυρίζοντας την Ελλάδα συνεργάζεται με τον φίλο και σύντροφό του Γληνό, στην Παιδαγωγική Ακαδημία, όχι όμως για πολύ. Η υιοθέτηση των επαναστατικών ιδεών σημάδεψαν την δράση του και κυνηγήθηκε για αυτές. Παύτηκε από τη θέση του παιδαγωγού εξαιτίας της ιδεολογίας του, αρχικά προσωρινά και στη συνέχεια οριστικά, αφού κατηγορήθηκε για αντεθνική δράση. Ο Βάρναλης αποκλείστηκε από κάθε δημόσια θέση και αναγκάστηκε να εργαστεί έκτοτε κυρίως ως δημοσιογράφος. Το 1935 πήρε μέρος ως αντιπρόσωπος των Ελλήνων συγγραφέων στο Συνέδριο Σοβιετικών Συγγραφέων στη Μόσχα μαζί με το Γληνό. Τον ίδιο χρόνο ο Κονδύλης κηρύσσει δικτατορία,

Ζωή Νίστα
(Ψυχολογία Ιωαννίνων)

καταργεί το Σύνταγμα και προβαίνει σε πολυάριθμες συλλήψεις. Μόνο στην Αθήνα πιάστηκαν πάνω από χίλιοι δημοκρατικοί πολίτες και ανάμεσά τους ο Δ. Γληνός και ο Κ. Βάρναλης ο οποίος εξορίστηκε στη Μυτιλήνη και μετέπειτα στον Άι-Στράτη από όπου και αφορμάται να γράψει το ποίημα «Εξορία». Παρέμεινε πιστός στην ιδεολογία του κατά τη διάρκεια της γερμανικής κατοχής και του εμφυλίου λαμβάνοντας μέρος στην Εθνική Αντίσταση ως μέλος του ΕΑΜ λογοτεχνών.

«Αν είν' ο λάκκος σου πολύ βαθύς/Χρέος με τα χέρια σου
να σηκωθείς»

Όπως σθεναρά υποστήριζε ο Βάρναλης όλες οι τέχνες «πολιτεύονται», είτε το ξέρουν είτε όχι, είτε τους φαίνεται είτε όχι. Κι η επαναστατική τέχνη «πολιτεύεται». Έτσι και ο ίδιος τάχθηκε στη διάθεση της εργατικής τάξης αντιμέτωπος με τον παλιό αστικό κόσμο που πριν ανήκε. Γι' αυτό και αρνήθηκε το έργο της πρώτης του περιόδου, κριτίκαρε τον εαυτό του και καταδίκασε την προηγούμενη ιδεαλιστική του ποίηση. Το έργο που θα ταράξει τα νερά, το «Φως που καίει», εκδίδεται αρχικά το 1922 με το ψευδώνυμο Δήμος Τανάλιας (1933 νέα έκδοση με αναθεωρήσεις). Ο ποιητής ξεσκεπάσει τη φθορά του εκμεταλλευτικού αστικού καθεστώτος και οραματίζεται το θρίαμβο της κοινωνικής επανάστασης. Πρόκειται για το φως που φωτίζει και για τη φωτιά που καίει. Φωτίζει το δρόμο του λαού στον επαναστατικό αγώνα για κοινωνική αλλαγή και καίει με τη σαρκαστική ειρωνεία με την οποία γκρεμίζει το εποικοδόμημα του αντιδραστικού κοινωνικού καθεστώτος αφού «η σάπια κοινωνία είναι καταδικασμένη. Ακούγεται λυτρωτική η φωνή του Οδηγητή». Από το 1922 έως το 1926 ο ποιητής εκδίδει έργα που θεωρούνται στρατευμένη μαρξιστική ποίηση όπως «οι Μοιραίοι», «ο λαός των μουνούχων», «ο Σολωμός χωρίς μεταφυσική», «Σκλάβοι πολιορκημένοι», «Η αληθινή απολογία του Σωκράτη»...

Τέχνη στην υπηρεσία του λαού και της εργατικής τάξης

Σε όλο του το έργο ο Βάρναλης καταδειχνει ότι οι αξίες των αστών έχουν παλιώσει και η εργατική τάξη είναι η μόνη προοδευτική κοινωνική δύναμη. Την καλεί για τη δική της έφοδο στους ουρανούς. Η ιδεολογική μεταστροφή του ποιητή όπως και το μετέπειτα έργο του είναι τρανταχτό παράδειγμα της αλλαγής συνειδήσεων κάτω από την επιρροή κοσμοϊστορικών κοινωνικών, και όχι μόνο, ανατροπών. Είναι η απόδειξη πως η τέχνη, ως μέρος του εποικοδομήματος του καπιταλισμού, θα λειτουργεί στην υπηρεσία και στα πλαίσια που αυτός ορίζει. Όταν όμως υπάρχουν εκείνες οι κοινωνικές αναταραχές, τα κινήματα, οι επαναστάσεις που αλλάζουν τον κόσμο, οι καλλιτέχνες θα συμπαρασέρνονται και θα γεννιούνται άλλοι πρωτοπόροι. Μόνο έτσι η τέχνη θα μπορεί να υποτάσσεται στα λαϊκά συμφέροντα, να στρατεύεται με αυτά, να μιλάει για τα προβλήματά του λαού, να συμπορεύεται μαζί του στο δρόμο για την πραγματική του απελευθέρωση από τα καπιταλιστικά δεινά. Γιατί τα επαναστατικά κινήματα γεννούν επαναστατική τέχνη κι όχι το αντίστροφο.

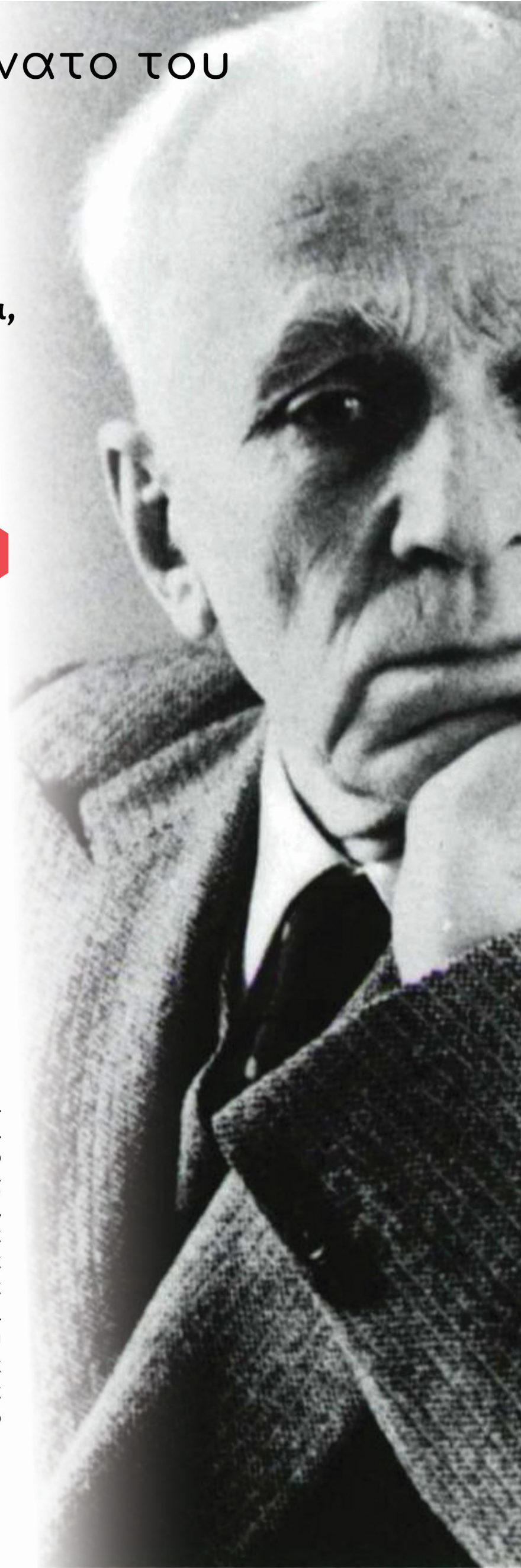
«Είμαστε ο πόλεμος ο εμφύλιος, του δούλου ενάντια στον αφέντη, η βία ενάντια στη βία! Οχτρός δεν είναι ο αλλόγλωσσος, ο αλλόθρησκος, ο ξένος! Ο οχτρός μας είναι μες το σπίτι μας, το κράτος είναι ο οχτρός μας, το κράτος είναι ο ξένος! Το χέρι ετούτο δε θα σηκωθεί ενάντια στους αδερφούς! Το ατσαλωμένο χέρι μας θα σηκωθεί στους τύραννους ενάντια!».

50 χρόνια απο το θάνατο του Κώστα Βάρναλη

«Δε δίνω λέξεις παρηγόρια,
Δίνω μαχαίρι σ'ολουνούς,
Καθώς το μπήγω μες στο χώμα,
γίνεται φως, γίνεται νους

Οθε περνά, γκρεμίζει κάτου
σαν το βοριά, σαν το νοτιά
όλα τα φονικά ρηγάτα
θεμελιωμένα στην ψεφτιά.

[...]Όταν όμως υπάρχουν εκείνες οι κοινωνικές αναταραχές, τα κινήματα, οι επαναστάσεις που αλλάζουν τον κόσμο τόσο θα συμπαρασέρνονται καλλιτέχνες και θα γεννιούνται άλλοι πρωτοπόροι. Μόνο έτσι η τέχνη θα μπορεί να υποτάσσεται στα λαϊκά συμφέροντα, να στρατεύεται με αυτά, να μιλάει για τα προβλήματά του λαού, να συμπορεύεται μαζί του στο δρόμο για την πραγματική του απελευθέρωση από τα καπιταλιστικά δεινά. Γιατί τα επαναστατικά κινήματα γεννούν επαναστατική τέχνη κι όχι το αντίστροφο.

**ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΙ ΥΠΑΙΘ ΔΙΩΚΟΥΝ ΜΕ
ΤΗΝ ΑΠΕΙΛΗ ΤΗΣ ΑΠΟΛΥΣΗΣ
ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ**

**ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΔΙΩΞΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ ΓΙΑ
ΣΥΝΔΕΚΑΛΕΣΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ ΑΦΟΡΑ ΟΛΟΥΣ ΜΑΣ!**

**ΑΝ ΠΕΡΑΣΕΙ Η ΜΕΘΟΔΕΥΣΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ
ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ ΓΙΑ ΣΥΝΔΕΚΑΛΕΣΤΙΚΟΥΣ
ΛΟΓΟΥΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ,
ΘΑ ΑΠΟΤΕΛΕΣΕΙ ΧΤΥΠΗΜΑ
ΣΥΝΟΛΙΚΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ
ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ,
ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ.**

Η ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ!

**ΑΠΕΙΛΟΥΝ ΜΕ ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΟΣΟΥΣ
ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ**